



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 627

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 20 iulie 2006

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
275. — Lege privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	1–24	Decizia nr. 483 din 8 iunie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373 ¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă..... 27–28
898. — Decret pentru promulgarea Legii privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	24	Decizia nr. 489 din 8 iunie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1.175 din Codul civil
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 462 din 6 iunie 2006 cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	25–27	Decizia nr. 499 din 13 iunie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România..... 30–32
		★
		Rectificări
		32

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

TITLUL I

Dispoziții generale

Legalitatea executării pedepselor

Art. 1. — Executarea pedepselor se realizează în conformitate cu dispozițiile Codului penal, ale Codului de procedură penală și ale prezentei legi.

Temeiul executării pedepselor

Art. 2. — Pedepsele se execută numai în temeiul hotărârilor judecătorești de condamnare rămase definitive.

Respectarea demnității umane

Art. 3. — Pedepsele se execută în condiții care să asigure respectarea demnității umane.

Interzicerea supunerii la tortură, tratamente inumane sau degradante ori la alte rele tratamente
Interzicerea discriminării în executarea pedepselor

Art. 4. — (1) Se interzice supunerea oricărei persoane aflate în executarea unei pedepse la tortură, la tratamente inumane sau degradante ori la alte rele tratamente.

(2) Încălcarea prevederilor alin. (1) se pedepsește potrivit legii penale.

Art. 5. — (1) În timpul executării pedepselor este interzisă orice formă de discriminare pe temei de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, convingeri, avere, origine socială, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă, infecție HIV/SIDA sau alte temeuri.

(2) Încălcarea prevederilor alin. (1) se pedepsește potrivit legii penale.

Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate și judecătorul delegat la compartimentul de executări penale

Art. 6. — (1) Executarea pedepselor se desfășoară sub supravegherea, controlul și autoritatea judecătorului delegat.

(2) Președintele curții de apel desemnează anual unul sau mai mulți judecători delegați pentru executarea pedepselor privative de libertate pentru fiecare penitenciar aflat în circumscripția teritorială a curții de apel.

(3) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate supraveghează și controlează asigurarea legalității în executarea acestor pedepse și exercită celelalte atribuții stabilite prin prezenta lege.

(4) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în a cărui circumscripție se află un centru de reținere și arestare preventivă sau un centru de arestare preventivă, supraveghează și controlează asigurarea legalității în executarea măsurilor preventive privative de libertate și exercită celelalte atribuții stabilite prin prezenta lege.

(5) Pe durata exercitării atribuțiilor de judecător delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, acesta nu poate desfășura alte activități decât cele stabilite de prezenta lege.

(6) Judecătorul delegat la compartimentul de executări penale din cadrul fiecărei instanțe de executare, desemnat anual de președintele acestei instanțe, supraveghează și controlează asigurarea legalității în executarea pedepselor neprivative de libertate și exercită celelalte atribuții stabilite prin Codul de procedură penală, regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești și prin prezenta lege.

TITLUL II

Executarea pedepsei amenzii

Modul de executare a pedepsei amenzii

Art. 7. — (1) Executarea pedepsei amenzii în cazul nerespectării termenului de achitare integrală a acesteia sau a unei rate, când plata amenzii a fost eșalonată, se face potrivit dispozițiilor privind executarea silită a creanțelor bugetare și cu procedura prevăzută de aceste dispoziții.

(2) Executorii fiscali au obligația să comunice instanței de executare, la data achitării integrale a amenzii, executarea acesteia și să înștiințeze instanța cu privire la orice împrejurare care împiedică executarea.

TITLUL III

Executarea măsurilor de supraveghere și a obligațiilor dispuse de instanță potrivit Codului penal

Controlul executării măsurilor de supraveghere și a obligațiilor dispuse potrivit Codului penal

Art. 8.— (1) Controlul executării măsurilor de supraveghere și a obligațiilor prevăzute în Codul penal, care pot fi dispuse în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere, se asigură de judecătorul delegat la compartimentul de executări penale de la instanța de executare, direct sau prin intermediul consilierilor serviciului de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor în circumscripția căruia se află domiciliul, reședința sau locuința persoanei condamnate.

(2) Pe durata suspendării executării pedepsei sub supraveghere, persoana condamnată poate solicita asistență și consiliere, care se acordă, potrivit legii, de consilierii serviciului de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor.

Sesizarea instanței în cazul nerespectării măsurilor de supraveghere și a obligațiilor dispuse de instanță

Art. 9. — În situația nerespectării măsurilor de supraveghere sau a obligațiilor prevăzute în Codul penal, dispuse în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere, judecătorul delegat la compartimentul de executări penale, din oficiu sau la propunerea consilierilor serviciului de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor, sesizează instanța de executare în vederea revocării suspendării.

Măsurile de supraveghere și obligațiile dispuse față de minor

Art. 10. — Dispozițiile art. 8 și 9 se aplică în mod corespunzător în situația măsurilor de supraveghere și a obligațiilor dispuse față de minor în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere sau sub control.

TITLUL IV**Executarea pedepselor privative de libertate****CAPITOLUL I****Organizarea executării pedepselor privative de libertate****Penitenciarele**

Art. 11.— (1) Pedeapsa detențiunii pe viață și a închisorii se execută în locuri anume destinate, denumite *penitenciare*.

(2) Penitenciarele se înființează prin hotărâre a Guvernului, au personalitate juridică și sunt în subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor.

(3) Organizarea și funcționarea penitenciarelor se stabilesc prin regulament aprobat prin ordin al ministrului justiției, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și pe pagina de Internet a Ministerului Justiției și a Administrației Naționale a Penitenciarelor.

(4) În cadrul penitenciarelor se pot înființa, prin decizie a directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor, secții interioare sau exterioare ale penitenciarelor, în raport cu regimurile de executare a pedepselor privative de libertate, categoriile de persoane condamnate și cerințele speciale de protecție a anumitor categorii de persoane condamnate.

(5) Administrația Națională a Penitenciarelor stabilește penitenciarul în care persoana condamnată va executa pedeapsa privativă de libertate. La stabilirea penitenciarului se va avea în vedere ca acesta să fie situat cât mai aproape de localitatea de domiciliu a persoanei condamnate.

Penitenciarele speciale

Art. 12. — (1) Pentru anumite categorii de persoane condamnate la pedepse privative de libertate se pot înființa penitenciare speciale, în condițiile art. 11 alin. (2).

(2) Penitenciarele speciale sunt:

- a) penitenciare pentru minori și tineri;
- b) penitenciare pentru femei;
- c) penitenciare-spital.

Secțiile speciale de arestare preventivă

Art. 13. — (1) În cadrul penitenciarelor se pot înființa secții speciale de arestare preventivă, prin decizie a directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor.

(2) În secțiile speciale de arestare preventivă din penitenciare pot fi deținute numai persoanele condamnate printr-o hotărâre definitivă la o pedeapsă privativă de libertate, care sunt cercetate în stare de arest preventiv în altă cauză, precum și persoanele arestate preventiv aflate în curs de judecată.

Comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate

Art. 14. — În fiecare penitenciar se constituie o comisie pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, alcătuită din: directorul penitenciarului, directorul adjunct pentru siguranța deținerii și regim penitenciar, medicul penitenciarului, șeful serviciului socioeducativ și un consilier din cadrul serviciului de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor, în a cărui circumscripție teritorială se află penitenciarul, desemnat anual de directorul serviciului, psihologul și educatorul implicați în programul de reintegrare socială a persoanei condamnate.

Administrația Națională a Penitenciarelor

Art. 15. — (1) Administrația Națională a Penitenciarelor este instituția publică cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Justiției, având ca scop coordonarea și controlul activității unităților care se organizează și funcționează în subordinea sa.

(2) Organizarea, funcționarea și atribuțiile Administrației Naționale a Penitenciarelor se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

(3) Conducerea Administrației Naționale a Penitenciarelor este asigurată de un director general, numit prin ordin al ministrului justiției.

(4) Directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor are calitatea de ordonator secundar de credite.

(5) Finanțarea Administrației Naționale a Penitenciarelor se asigură din subvenții acordate de la bugetul de stat și din venituri proprii.

(6) Veniturile obținute prin munca prestată de către persoanele condamnate vor fi folosite pentru îmbunătățirea condițiilor de detenție.

Siguranța penitenciarelor

Art. 16. — (1) Administrația Națională a Penitenciarelor are obligația de a lua măsurile necesare pentru siguranța penitenciarelor, precum și măsurile de pază, supraveghere, escortare, menținerea și restabilirea ordinii și disciplinei în rândul persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate și a persoanelor arestate preventiv, deținute în centrele de arestare preventivă sau în secțiile speciale din penitenciare.

(2) Măsurile necesare pentru siguranța penitenciarelor se stabilesc prin regulament aprobat prin ordin al ministrului justiției.

(3) Penitenciarele trebuie să dispună de amenajările, dispozitivele, personalul și mijloacele tehnice necesare pentru supravegherea și controlul perimetrelor, al spațiilor interioare și al căilor de acces, precum și de armamentul și muniția necesare.

(4) În cazul manifestărilor care tulbură ordinea și liniștea publică din cadrul penitenciarelor sau pun în pericol viața ori integritatea corporală a persoanelor sau securitatea bunurilor și care depășesc posibilitățile de intervenție ale Administrației Naționale a Penitenciarelor, poate fi solicitat sprijinul Ministerului Administrației și Internelor.

(5) În îndeplinirea atribuțiilor ce îi revin, personalul din penitenciare poate folosi mijloacele tehnice din dotare, inclusiv armamentul, în condițiile legii.

Protecția martorilor care execută pedepse privative de libertate

Art. 17. — Administrația Națională a Penitenciarelor și administrația penitenciarului au obligația de a asigura, în condițiile legii, protecția și asistența martorului aflat în stare de pericol și ale martorului protejat care execută o pedeapsă privativă de libertate sau este arestat preventiv.

CAPITOLUL II

Regimurile de executare a pedepselor privative de libertate

Dispoziții generale privind regimurile de executare a pedepselor privative de libertate

Art. 18. — (1) Regimurile de executare a pedepselor privative de libertate cuprind ansamblul de reguli care stau la baza executării pedepselor privative de libertate.

(2) Regimurile de executare a pedepselor privative de libertate sunt bazate pe sistemele progresiv și regresiv, persoanele condamnate trecând dintr-un regim în altul, în condițiile prevăzute de prezenta lege.

(3) Regimurile de executare a pedepselor privative de libertate trebuie să asigure respectarea și protejarea vieții, sănătății și demnității persoanelor private de libertate, a drepturilor și libertăților acestora, fără să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească persoana condamnată.

Felurile regimurilor de executare a pedepselor privative de libertate

Art. 19. — (1) Regimurile de executare a pedepselor privative de libertate sunt:

- a) regimul de maximă siguranță;
- b) regimul închis;
- c) regimul semideschis;
- d) regimul deschis.

(2) Regimurile de executare a pedepselor privative de libertate se diferențiază în raport cu gradul de limitare a libertății de mișcare a persoanelor condamnate, modul de desfășurare a activităților și condițiile de detenție.

Regimul de maximă siguranță

Art. 20. — (1) Regimul de maximă siguranță se aplică inițial persoanelor condamnate la pedeapsa detențiunii pe viață și persoanelor condamnate la pedeapsa închisorii mai mare de 15 ani.

(2) În mod excepțional, natura și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și persoana condamnatului pot determina includerea persoanei condamnate în regimul de executare imediat inferior ca grad de severitate.

(3) Persoanele condamnate care execută pedeapsa în regim de maximă siguranță sunt supuse unor măsuri stricte de pază, supraveghere și escortare, sunt cazate, de regulă, individual, prestează muncă și desfășoară activitățile educative, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială în grupuri mici, în spații anume stabilite în interiorul penitenciarului, sub supraveghere continuă.

Categoriile de persoane cărora nu li se aplică regimul de maximă siguranță

Art. 21. — (1) Regimul de maximă siguranță nu se aplică următoarelor persoane condamnate:

- a) bărbații care au împlinit vârsta de 60 de ani și femeile care au împlinit vârsta de 55 de ani;
- b) femeile însărcinate sau care au în îngrijire un copil în vârstă de până la un an;
- c) minorii;
- d) persoanele încadrate în gradul I de invaliditate, precum și cele cu afecțiuni locomotorii grave.

(2) Persoanele condamnate prevăzute la alin. (1) lit. a) vor executa pedeapsa privativă de libertate în regim închis. Persoanele condamnate prevăzute la alin. (1) lit. b)—d) vor executa pedeapsa privativă de libertate în regim închis, pe perioada cât durează cauza care a impus neaplicarea regimului de maximă siguranță.

Regimul închis

Art. 22. — (1) Regimul închis se aplică inițial persoanelor condamnate la pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, dar care nu depășește 15 ani.

(2) În mod excepțional, natura și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și persoana condamnatului pot determina includerea persoanei condamnate în regimul de executare imediat inferior ca grad de severitate.

(3) Persoanele condamnate care execută pedeapsa în regim închis sunt cazate, de regulă, în comun, prestează munca și desfășoară activități educative, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială în grupuri, în interiorul penitenciarului, sub pază și supraveghere.

(4) Persoanele condamnate care execută pedeapsa în regim închis pot presta munca și în afara penitenciarului, sub pază și supraveghere continuă, cu aprobarea directorului penitenciarului.

Regimul semideschis

Art. 23. — (1) Regimul semideschis se aplică inițial persoanelor condamnate la pedeapsa închisorii mai mare de un an, dar care nu depășește 5 ani.

(2) În mod excepțional, natura și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și persoana condamnatului pot determina includerea persoanei condamnate în regimul de executare imediat inferior ca grad de severitate.

(3) Persoanele condamnate care execută pedeapsa în regim semideschis sunt cazate în comun, se pot deplasa neînsoțite în interiorul penitenciarului, prestează munca și desfășoară activitățile educative, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială sub supraveghere, în grupuri, în spații din interiorul penitenciarului care rămân deschise în timpul zilei.

(4) Persoanele condamnate care execută pedeapsa în regim semideschis pot presta munca și în afara penitenciarului, sub supraveghere.

Regimul deschis

Art. 24. — (1) Regimul deschis se aplică inițial persoanelor condamnate la pedeapsa închisorii de cel mult un an.

(2) Persoanele condamnate care execută pedeapsa în regim deschis sunt cazate în comun, se pot deplasa neînsoțite în interiorul penitenciarului, pot presta munca și pot desfășura activitățile educative, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială în afara penitenciarului, fără supraveghere.

Stabilirea regimului de executare a pedepselor privative de libertate

Art. 25. — (1) Regimul de executare a pedepsei privative de libertate se stabilește, la primirea persoanei condamnate în primul penitenciar în care aceasta urmează să execute pedeapsa, de către comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate.

(2) Împotriva modului de stabilire a regimului de executare persoana condamnată poate formula plângere la judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, în termen de 3 zile de la data când a luat cunoștință de regimul de executare a pedepsei stabilit.

(3) Persoana condamnată este ascultată, în mod obligatoriu, la locul de deținere, de judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

(4) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate soluționează plângerea în termen de 15 zile de la data primirii acesteia și pronunță, prin încheiere motivată, una dintre următoarele soluții:

a) admite plângerea și dispune modificarea regimului de executare stabilit de comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate;

b) respinge plângerea, dacă aceasta este nefondată.

(5) Încheierea judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate se comunică persoanei condamnate în termen de două zile de la data pronunțării acesteia.

(6) Împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate persoana condamnată poate introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii.

(7) Contestația se judecă potrivit dispozițiilor art. 460 alin. 2—5 din Codul de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.

(8) Hotărârea judecătorei este definitivă.

Schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate

Art. 26. — (1) Schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate se dispune de judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, la cererea persoanei condamnate sau la sesizarea comisiei pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate. Comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate are obligația ca, o dată la 6 luni, să analizeze conduita persoanei condamnate și eforturile depuse de aceasta pentru reintegrare socială, întocmind un raport care se aduce la cunoștința persoanei condamnate, sub semnătură. În cazul în care comisia apreciază că se impune schimbarea regimului de executare, sesizează judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

(2) Schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate în regimul imediat inferior ca grad de severitate se poate dispune dacă persoana condamnată a avut o bună conduită și a făcut eforturi serioase pentru reintegrare socială, în special în cadrul activităților educative, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială, al instruirii școlare și al formării profesionale, precum și în cadrul muncii prestate.

(3) Schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate într-unul mai sever se poate dispune dacă persoana condamnată a comis o infracțiune sau o abatere disciplinară gravă, care o fac incompatibilă cu regimul în care execută pedeapsa privativă de libertate, și dacă, prin conduita sa, afectează grav conviețuirea normală în penitenciar sau siguranța acestuia.

(4) Împrejurările prevăzute în alin. (2) sau (3) sunt constatate de comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate printr-un raport care se anexează cererii persoanei condamnate ori sesizării comisiei.

(5) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate dispune prin încheiere motivată, cu privire la schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, numai după ascultarea persoanei condamnate, la locul de deținere, în termen de 15 zile de la primirea cererii sau sesizării.

(6) Când judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, prin încheierea de respingere fixează termenul după expirarea căruia cererea sau sesizarea va putea fi reînnoită, termen care nu poate fi mai mare de 6 luni.

(7) Încheierea judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate se comunică persoanei condamnate în termen de două zile de la data pronunțării acesteia.

(8) Împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate persoana condamnată poate introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii.

(9) Contestația se judecă potrivit dispozițiilor art. 460 alin. 2—5 din Codul de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.

(10) Hotărârea judecătorei este definitivă.

Individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate

Art. 27. — (1) Individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate se stabilește de comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, în funcție de conduita, personalitatea, vârsta, starea de sănătate și posibilitățile de reintegrare socială ale persoanei condamnate.

(2) Persoana condamnată este inclusă, ținând seama de criteriile prevăzute în alin. (1), în programe care urmăresc în principal:

- a) desfășurarea de activități educative, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială;
- b) instruirea școlară;
- c) formarea profesională.

(3) Programele prevăzute în alin. (2) sunt realizate de serviciile de educație, consiliere psihologică și asistență socială din cadrul penitenciarelor, cu participarea consilierilor de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor, a voluntarilor, a asociațiilor și fundațiilor, precum și a altor reprezentanți ai societății civile.

(4) Pentru fiecare persoană condamnată se întocmește un plan de evaluare și intervenție educativă de către serviciul de educație, consiliere psihologică și asistență socială din cadrul penitenciarului.

Individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate în cazul minorilor și tinerilor

Art. 28. — (1) Minorii și tinerii aflați în executarea unei pedepse privative de libertate sunt incluși, pe durata executării pedepsei, în programe speciale de consiliere și asistență, în funcție de vârsta și de personalitatea fiecăruia. În sensul prezentei legi, se consideră *tineri* persoanele condamnate care nu au împlinit vârsta de 21 de ani.

(2) Programele speciale prevăzute în alin. (1) sunt realizate de serviciile de educație, consiliere psihologică și asistență socială din cadrul penitenciarelor, cu participarea consilierilor de protecție a victimelor și de reintegrare socială a infractorilor, a voluntarilor, a asociațiilor și fundațiilor, precum și a altor reprezentanți ai societății civile.

(3) Dispozițiile art. 39 se aplică în mod corespunzător în cazul persoanelor condamnate prevăzute în alin. (1).

CAPITOLUL III

Condițiile de detenție

Primirea persoanelor condamnate

Art. 29. — (1) Primirea în penitenciar a persoanelor condamnate se face pe baza mandatului de executare a pedepsei privative de libertate, după ce li se stabilește identitatea.

(2) Persoanele condamnate sunt primite cu dosarele individuale întocmite de organele de executare a mandatului de executare a pedepselor privative de libertate.

(3) Primirea persoanelor condamnate se face în spații special amenajate, femeile fiind separate de bărbați, iar minorii fiind separați de majori.

(4) Imediat după primirea persoanei condamnate, administrația penitenciarului are obligația să comunice persoanei desemnate de persoana condamnată locul unde aceasta este deținută.

(5) Comunicarea prevăzută în alin. (4) se face în scris sau telefonic, iar efectuarea acesteia se consemnează într-un proces-verbal.

**Locul de executare
a pedepselor privative
de libertate**

Art. 30. — (1) Pedeapsa detențiunii pe viață și pedeapsa închisorii mai mare de 15 ani se execută în penitenciare anume destinate sau în secții speciale ale celorlalte penitenciare.

(2) Pedeapsa închisorii de cel mult 15 ani se execută în penitenciare anume destinate.

(3) În cazurile prevăzute în art. 62 din Codul penal, executarea pedepsei închisorii se realizează în unități militare disciplinare.

**Transferarea persoanelor
condamnate**

Art. 31. — (1) Transferarea persoanelor condamnate în alt penitenciar, ca urmare a schimbării regimului de executare a pedepselor privative de libertate sau pentru alte motive întemeiate, se dispune, la propunerea comisiei pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate sau la cererea persoanei condamnate, cu avizul comisiei pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, de către directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor.

(2) Transferarea persoanelor condamnate în alt penitenciar, dacă este necesară activității unui organ judiciar, se dispune, la solicitarea organului judiciar, de directorul penitenciarului, iar în cazul persoanelor condamnate solicitate de mai multe organe judiciare în aceeași perioadă de timp, transferarea temporară se dispune de directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor.

(3) Dispozițiile art. 29 alin. (4) și (5) se aplică în mod corespunzător.

(4) Este interzisă transferarea în penitenciare, pentru o perioadă mai mare de 5 zile, a minorilor care execută măsura educativă a internării într-un centru de reeducare sau într-un institut medical-educativ.

(5) De asemenea, este interzisă transferarea pentru o perioadă mai mare de 5 zile a minorilor condamnați la pedepse privative de libertate, în alte penitenciare decât cele pentru minori și tineri.

(6) Sumele stabilite și avansate de Administrația Națională a Penitenciarelor în condițiile prevăzute în alin. (5) se rețin din cota de 10% consemnată pe numele persoanei condamnate conform art. 62 alin. (1) lit. a). Pentru diferența rămasă neachitată, dacă aceasta nu este plătită de persoana condamnată până la liberarea din penitenciar, Administrația Națională a Penitenciarelor emite ordin de imputare care constituie titlu executoriu. Dispozițiile art. 63 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

**Modul de executare
a pedepselor privative
de libertate de către femei
și minori**

Art. 32. — (1) Femeile condamnate la pedepse privative de libertate execută pedeapsa separat de condamnații bărbați.

(2) Minorii și tinerii condamnați la pedepse privative de libertate execută pedeapsa separat de condamnații majori sau în locuri de deținere speciale.

Cazarea persoanelor condamnate

Art. 33. — (1) Persoanele condamnate sunt cazate individual sau în comun.

(2) Camerele de cazare și celelalte încăperi destinate persoanelor condamnate trebuie să dispună de iluminat natural și de instalațiile necesare asigurării iluminatului artificial corespunzător.

(3) Fiecărei persoane condamnate i se pune la dispoziție un pat.

(4) Normele minime obligatorii privind condițiile de cazare a persoanelor condamnate se stabilesc prin ordin al ministrului justiției.

Ținuta persoanelor condamnate

Art. 34. — (1) Persoanele condamnate poartă ținută civilă, indiferent de regimul de executare a pedepselor privative de libertate.

(2) În cazul în care persoanele condamnate nu dispun de ținută civilă personală, aceasta se asigură gratuit de către administrația penitenciarului.

**Alimentația persoanelor
condaminate**

Art. 35. — (1) Administrația fiecărui penitenciar asigură condiții adecvate și personalul necesar pentru prepararea, distribuirea și servirea hranei potrivit normelor de igienă a alimentației.

(2) Normele minime obligatorii de hrană se stabilesc prin ordin al ministrului justiției, după consultarea unor specialiști în nutriție.

Refuzul de hrană

Art. 36. — (1) În situația în care o persoană condamnată la o pedeapsă privativă de libertate refuză să primească hrana, judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, la sesizarea directorului penitenciarului, are obligația să audieze de îndată persoana condamnată și să îi solicite o declarație scrisă pentru a cunoaște motivele care au determinat luarea acestei hotărâri. Dacă persoana condamnată refuză să dea declarație, se consemnează aceasta într-un proces-verbal întocmit de judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

(2) După audierea persoanei condamnate, judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate dispune măsurile legale care se impun sau face propuneri în acest sens directorului penitenciarului.

(3) Directorul penitenciarului ia măsuri pentru ca persoana condamnată care refuză să primească hrana să fie transferată în infirmeria penitenciarului, unde este ținută sub supravegherea atentă a personalului medical care asigură persoanei condamnate asistența medicală corespunzătoare astfel încât viața acesteia să nu fie pusă în pericol.

(4) Leșirea din refuzul de hrană se consemnează într-o declarație scrisă și semnată de persoana condamnată, dată în prezența judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

**Imobilizarea persoanelor
condaminate**

Art. 37. — (1) Persoanele condamnate pot fi temporar imobilizate, cu mijloacele din dotare, pentru a preveni un pericol real și concret în următoarele cazuri:

a) pentru a împiedica evadarea sau actele violente ale deținuților;

b) pentru a întrerupe acțiunile de vătămare corporală a altei persoane sau a sa ori de distrugere a unor bunuri.

(2) Este interzisă imobilizarea cu lanțuri a persoanelor condamnate, iar imobilizarea cu cătușe, cămăși de forță sau alte forme de imobilizare a corpului este permisă doar în situații excepționale.

(3) Folosirea mijloacelor de constrângere trebuie să fie proporțională cu starea de pericol, să se aplice numai pe perioada necesară și doar atunci când nu există o altă modalitate de înlăturare a pericolului și să nu aibă niciodată caracterul unei sancțiuni.

(4) Utilizarea mijloacelor de constrângere trebuie autorizată în prealabil de către directorul penitenciarului, cu excepția cazurilor în care urgența nu permite acest lucru, situație care va fi de îndată adusă la cunoștință directorului.

(5) Utilizarea și încetarea utilizării oricărui mijloc de constrângere se comunică de îndată judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, cu arătarea detaliată a faptelor care le-au determinat.

CAPITOLUL IV**Drepturile și obligațiile persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate****Exercitarea drepturilor
persoanelor condamnate
la pedepse privative de libertate**

Art. 38. — (1) Exercitarea drepturilor persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate nu poate fi îngreunată decât în limitele și în condițiile prevăzute de Constituție și lege.

(2) Împotriva măsurilor privitoare la exercitarea drepturilor prevăzute în prezentul capitol, luate de către administrația penitenciarului, persoanele condamnate la pedepse privative de libertate pot face plângere la judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, în termen de 10 zile de la data când au luat cunoștință de măsura luată.

(3) Persoana condamnată este ascultată, în mod obligatoriu, la locul de deținere, de judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

(4) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate poate proceda la ascultarea oricărei alte persoane în vederea aflării adevărului.

(5) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate soluționează plângerea, prin încheiere motivată, în termen de 10 zile de la primirea acesteia și pronunță una dintre următoarele soluții:

a) admite plângerea și dispune anularea, revocarea sau modificarea măsurii luate de către administrația penitenciarului;

b) respinge plângerea, dacă aceasta este nefondată.

(6) Încheierea judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate se comunică persoanei condamnate în termen de două zile de la data pronunțării acesteia.

(7) Împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate persoana condamnată poate introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii.

(8) Contestația se judecă potrivit dispozițiilor art. 460 alin. 2—5 din Codul de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.

(9) Hotărârea judecătorei este definitivă.

Asigurarea respectării drepturilor persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate

Art. 39. — (1) Respectarea drepturilor prevăzute de lege pentru persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate este asigurată de judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

(2) Reprezentanții organizațiilor neguvernamentale care desfășoară activități în domeniul protecției drepturilor omului pot vizita penitenciarele și pot lua contact cu persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate, cu acordul directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor.

(3) Întrevederile dintre reprezentanții organizațiilor neguvernamentale prevăzute în alin. (2) și persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate se desfășoară în condiții de confidențialitate, sub supraveghere vizuală.

Libertatea conștiinței, a opiniilor și libertatea credințelor religioase

Art. 40. — (1) Libertatea conștiinței și a opiniilor, precum și libertatea credințelor religioase ale persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate nu pot fi îngrădite.

(2) Persoanele condamnate pot participa, pe baza liberului consimțământ, la servicii sau întruniri religioase organizate în penitenciare și pot procura și deține publicații cu caracter religios, precum și obiecte de cult.

Dreptul la informație

Art. 41. — (1) Dreptul persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate de a avea acces la informațiile de interes public nu poate fi îngrădit.

(2) Accesul persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate la informațiile de interes public se realizează în condițiile legii.

(3) Administrația Națională a Penitenciarelor are obligația de a lua toate măsurile necesare pentru asigurarea aplicării dispozițiilor legale privind liberul acces la informațiile de interes public pentru persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate.

(4) Dreptul persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate la informații de interes public se realizează și prin publicații, emisiuni radiofonice și televizate sau prin orice alte mijloace autorizate de către administrația penitenciarului.

Dreptul la consultarea documentelor de interes personal

Art. 42. — (1) Persoana condamnată sau oricare altă persoană, cu acordul persoanei condamnate, are acces la dosarul individual, la dosarul medical și la rapoartele de incident și poate obține, la cerere, fotocopii ale acestora.

(2) Consultarea documentelor prevăzute în alin. (1) se face în prezența unei persoane desemnate de directorul penitenciarului.

Măsuri pentru asigurarea accesului la dispozițiile legale și documentele privind executarea pedepselor privative de libertate

Art. 43. — (1) Prevederile Codului penal și ale Codului de procedură penală referitoare la executarea pedepselor privative de libertate, prezenta lege, regulamentul de aplicare a dispozițiilor acesteia, ordinele emise în temeiul legii, Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public și Hotărârea Guvernului nr. 123/2002 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, precum și

regulamentul de ordine interioară a penitenciarului sunt puse la dispoziție persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate, în limba română sau în limba pe care o înțeleg, imediat după primirea în penitenciar.

(2) Textele prevederilor legale la care se face referire în alin. (1) se pun la dispoziție persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate, în penitenciare, în locuri accesibile.

(3) În cazul persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate, care au deficiențe de comunicare, punerea la dispoziție a prevederilor legale la care se face referire în alin. (1) se realizează prin folosirea unor modalități care să permită înțelegerea acestora.

(4) Aducerea la îndeplinire a dispozițiilor alin. (1)–(3) se consemnează într-un proces-verbal.

Dreptul de petiționare

Art. 44. — (1) Dreptul de petiționare al persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate este garantat.

(2) Petițiile și răspunsul la acestea au caracter confidențial și nu pot fi deschise sau reținute.

(3) În sensul prezentei legi, termenul *petiție* include orice cerere sau sesizare adresată autorităților publice, instituțiilor publice, organelor judiciare, instanțelor sau organizațiilor internaționale.

Dreptul la corespondență

Art. 45. — (1) Dreptul la corespondență al persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate este garantat.

(2) Corespondența are caracter confidențial și nu poate fi deschisă sau reținută decât în limitele și în condițiile prevăzute de lege.

(3) În scopul prevenirii introducerii în penitenciar, prin intermediul corespondenței, a drogurilor, substanțelor toxice, explozibililor sau a altor asemenea obiecte a căror deținere este interzisă, corespondența poate fi deschisă, fără a fi citită, în prezența persoanei condamnate.

(4) Corespondența poate fi deschisă și reținută dacă există indicii temeinice cu privire la săvârșirea unei infracțiuni. Persoana aflată în executarea pedepsei privative de libertate este înștiințată în scris, de îndată, cu privire la luarea acestor măsuri, iar corespondența reținută se clasează într-un dosar special care se păstrează de administrația penitenciarului.

(5) Deschiderea și reținerea corespondenței, potrivit alin. (4), se pot face numai pe baza dispozițiilor emise, în scris și motivat, de către judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

(6) Dispozițiile alin. (3) și (4) nu se aplică în cazul corespondenței cu apărătorul, cu organizațiile neguvernamentale care își desfășoară activitatea în domeniul protecției drepturilor omului, precum și cu instanțele sau organizațiile internaționale a căror competență este acceptată ori recunoscută de România.

(7) Persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate pot primi și expedia scrisori în limba maternă, cu respectarea prevederilor alin. (1)–(6).

Măsuri pentru asigurarea exercitării dreptului de petiționare și a dreptului la corespondență

Art. 46. — (1) Pentru asigurarea exercitării dreptului de petiționare și a dreptului la corespondență, directorul penitenciarului are obligația de a lua măsurile corespunzătoare pentru punerea la dispoziție persoanei condamnate a materialelor necesare, precum și pentru instalarea de cutii poștale în interiorul penitenciarului.

(2) Petițiile și corespondența sunt colectate de către personalul furnizorului de servicii poștale, căruia i se asigură accesul în interiorul penitenciarului.

(3) Personalul furnizorului de servicii poștale este însoțit în interiorul penitenciarului de o persoană anume desemnată de directorul penitenciarului.

(4) Răspunsul la petiții și corespondența adresată persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate se predau de îndată destinatarului, sub semnătură.

(5) Cheltuielile ocazionate de exercitarea dreptului de petiționare și a dreptului la corespondență sunt suportate de către persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate. În cazul în care aceste persoane nu dispun de mijloacele bănești necesare, cheltuielile pentru exercitarea dreptului de petiționare prin cereri și

sesizări adresate organelor judiciare, instanțelor sau organizațiilor internaționale a căror competență este acceptată ori recunoscută de România și cele pentru exercitarea dreptului la corespondență cu familia, apărătorul și cu organizațiile neguvernamentale care își desfășoară activitatea în domeniul protecției drepturilor omului sunt suportate de către administrația penitenciarului.

Dreptul la convorbiri telefonice

Art. 47. — (1) Persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate au dreptul să efectueze convorbiri telefonice de la telefoanele publice cu cartelă instalate în penitenciare. Convorbirile telefonice au caracter confidențial și se efectuează sub supraveghere vizuală.

(2) Pentru asigurarea exercitării dreptului la convorbiri telefonice, directorul penitenciarului are obligația de a lua măsurile necesare pentru instalarea de telefoane publice cu cartelă în interiorul penitenciarului.

(3) Cheltuielile ocazionate de efectuarea convorbirilor telefonice sunt suportate de către persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate.

(4) Persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate pot efectua convorbiri telefonice în limba maternă, cu respectarea prevederilor alin. (1)–(3).

Dreptul la plimbare zilnică și dreptul de a primi vizite

Art. 48. — (1) Fiecărei persoane condamnate i se asigură zilnic, atunci când condițiile climaterice permit, plimbarea în aer liber timp de minimum o oră. Dacă condițiile climaterice nu permit plimbarea în aer liber, aceasta se asigură într-un alt spațiu corespunzător.

(2) Persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate au dreptul de a primi vizite, în spații special amenajate, sub supravegherea vizuală a personalului administrației penitenciarului.

(3) Persoanele aflate în vizită sunt supuse controlului specific.

(4) Durata și periodicitatea vizitelor se stabilesc prin ordin al ministrului justiției, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(5) Persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate au dreptul de a primi oricând, în condiții de confidențialitate, vizite ale apărătorului.

(6) Persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate pot comunica în limba maternă atât între ele, cât și cu persoanele care le vizitează.

Dreptul de a primi bunuri

Art. 49. — (1) Persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate au dreptul de a primi bunuri.

(2) Numărul și greutatea pachetelor care pot fi primite de persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate, precum și bunurile care pot fi primite, păstrate și folosite de aceste persoane se stabilesc prin ordin al ministrului justiției, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(3) Persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate pot primi sume de bani, care se consemnează în fișa contabilă nominală.

(4) Cotele din sumele de bani convenite persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate pentru munca prestată, sumele primite de la persoane fizice sau juridice în timpul executării pedepsei și sumele aflate asupra lor la primirea în penitenciar pot fi folosite pentru exercitarea dreptului de petiționare, a dreptului la corespondență și a dreptului la convorbiri telefonice, pentru efectuarea examenului medical prevăzut în art. 51 alin. (4), pentru cumpărarea de bunuri, sprijinirea familiei sau alte asemenea scopuri, pentru repararea pagubelor cauzate bunurilor puse la dispoziție de administrația penitenciarului și pentru plata transportului până la domiciliu, la punerea în libertate.

(5) În situația în care persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate nu dispun de mijloace bănești la punerea în libertate, Administrația Națională a Penitenciarelor va asigura acestora contravaloarea transportului până la domiciliu, la nivelul tarifelor practicate de Societatea Națională a Căilor Ferate Române.

(6) Bunurile interzise și sumele de bani găsite asupra persoanelor private de libertate, cu prilejul perchezițiilor, se confiscă. Bunurile confiscate se valorifică sau se distrug potrivit legii, iar sumele de bani se păstrează și se folosesc în condițiile prevăzute în alin. (4).

Dreptul la asistență medicală

Art. 50. — (1) Dreptul la asistență medicală al persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate este garantat.

(2) Asistența medicală în penitenciare se asigură, ori de câte ori este necesar sau la cerere, cu personal calificat, în mod gratuit, potrivit legii.

(3) Persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate beneficiază în mod gratuit de tratament medical și de medicamente.

Examenul medical

Art. 51. — (1) Examenul medical al persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate se realizează la primirea în penitenciare și în timpul executării pedepsei, în mod periodic.

(2) Examenul medical se realizează în condiții de confidențialitate.

(3) Medicul care efectuează examenul medical are obligația de a sesiza procurorul în cazul în care constată că persoana condamnată a fost supusă la tortură, tratamente inumane sau degradante ori la alte rele tratamente, precum și obligația de a consemna în fișa medicală cele constatate și declarațiile persoanei condamnate în legătură cu acestea sau cu orice altă agresiune declarată de persoana condamnată.

(4) În cazurile prevăzute în alin. (3), persoana condamnată la o pedeapsă privativă de libertate are dreptul de a cere să fie examinată, la locul de deținere, de un medic legist sau de un medic din afara sistemului penitenciar, desemnat de persoana condamnată. Constatările medicului din afara sistemului penitenciar se consemnează în fișa medicală a persoanei condamnate, iar certificatul medico-legal se anexează la fișa medicală, după ce persoana condamnată a luat cunoștință de conținutul său, sub semnătură.

(5) Cheltuielile ocazionate de examenul medical prevăzut în alin. (4) se suportă de către solicitant.

Asistența medicală în cazuri speciale

Art. 52. — (1) Femeile condamnate la pedepse privative de libertate, care sunt însărcinate, beneficiază de asistență medicală prenatală și postnatală, luându-se măsuri pentru ca nașterea să aibă loc în afara penitenciarului. Administrația penitenciarului ia măsuri pentru ca persoana condamnată, la solicitarea acesteia, să își poată îngriji copilul până la vârsta de un an.

(2) La împlinirea vârstei de un an sau anterior, copilul poate fi dat în îngrijire, cu acordul mamei, familiei sau persoanei indicate de aceasta.

(3) În cazul în care copilul nu poate fi dat în îngrijirea familiei sau persoanei indicate de mamă, acesta poate fi încredințat pe toată durata de detenție a mamei, cu acordul acesteia, unei instituții specializate, cu înștiințarea autorităților competente pentru protecția copilului.

Dreptul la asistență diplomatică

Art. 53. — (1) Persoanele condamnate la pedepse privative de libertate, care au altă cetățenie decât cea română, au dreptul de a se adresa reprezentanțelor diplomatice sau consulare în România ale statului ai cărui cetățeni sunt și de a fi vizitați de funcționarii acestor reprezentanțe diplomatice sau consulare, în condiții de confidențialitate.

(2) Administrația penitenciarului are obligația să coopereze cu instituțiile prevăzute în alin. (1) pentru realizarea asistenței diplomatice a persoanelor condamnate.

(3) Persoanele condamnate la pedepse privative de libertate, cu statut de refugiați sau apatrizi, precum și persoanele condamnate, care au altă cetățenie decât cea română, al căror stat nu este reprezentat diplomatic sau consular în România, pot solicita administrației penitenciarului să contacteze autoritatea internă sau internațională competentă și pot fi vizitați de reprezentanții acesteia, în condiții de confidențialitate.

Dreptul la încheierea unei căsătorii

Art. 54. — (1) Persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate au dreptul la încheierea unei căsătorii în penitenciar, în condițiile legii.

(2) Administrația penitenciarului are obligația de a asigura condițiile necesare încheierii căsătoriei.

(3) După încheierea căsătoriei soții pot rămâne în penitenciar, într-o cameră separată, timp de 48 de ore, cu acordul directorului penitenciarului.

Obligațiile persoanelor condamnate

(4) În certificatul de căsătorie, la locul încheierii căsătoriei se înscrie localitatea în a cărei rază teritorială este situat penitenciarul.

(5) Persoanele condamnate care execută pedeapsa în regim semideschis sau deschis pot încheia căsătoria în localitatea în care domiciliază sau în localitatea în a cărei rază teritorială este situat penitenciarul, cu acordul directorului penitenciarului, și pot primi în acest scop o învoire de până la 5 zile.

Art. 55. — (1) Persoanele condamnate la pedepse privative de libertate au următoarele obligații:

a) să respecte prevederile prezentei legi, ale regulamentului de aplicare a dispozițiilor acesteia, ale ordinelor emise în baza legii și ale regulamentului de ordine interioară a penitenciarului, după punerea lor la dispoziție potrivit art. 43;

b) să respecte regulile de igienă colectivă și individuală;

c) să se supună percheziției corporale ori de câte ori această măsură este necesară, în condițiile prevăzute în regulamentul de aplicare a legii;

d) să întrețină în mod corespunzător bunurile încredințate de administrația penitenciarului și bunurile din dotarea unităților unde prestează munca.

(2) Persoanele condamnate la pedepse privative de libertate răspund civil, material, disciplinar sau penal, după caz, pentru faptele săvârșite în timpul executării pedepselor privative de libertate, potrivit legii.

Drepturile și obligațiile persoanelor internate în centrele de reeducare sau în institutele medical-educative

Art. 56. — Dispozițiile prezentului capitol se aplică în mod corespunzător persoanelor internate în centrele de reeducare sau în institutele medical-educative.

CAPITOLUL V**Munca prestată de persoanele condamnate la pedepse privative de libertate****Dispoziții generale privind munca prestată**

Art. 57. — (1) Munca prestată de persoanele condamnate la pedepse privative de libertate este remunerată, cu excepția activităților cu caracter gospodăresc necesare penitenciarului și a celor desfășurate în caz de calamitate.

(2) Persoanele condamnate la pedepse privative de libertate care sunt apte de a munci, cu acordul lor, pot presta o muncă în raport cu calificarea și aptitudinile lor, precum și activități necalificate.

(3) Minorii condamnați la pedepse privative de libertate, care au împlinit vârsta de 15 ani, pot presta o muncă potrivită cu dezvoltarea fizică, aptitudinile și cunoștințele lor, numai la cererea acestora și cu acordul părinților sau al reprezentanților legali, dacă nu le este periclitată sănătatea.

(4) Minorii condamnați la pedepse privative de libertate, care au împlinit vârsta de 16 ani, pot presta o muncă numai la cererea acestora.

(5) Persoanele condamnate care au împlinit vârsta de 60 de ani pentru bărbați și 55 de ani pentru femei pot presta o muncă numai la cererea acestora.

(6) Folosirea la muncă a fiecărei persoane condamnate se face numai cu avizul medicului penitenciarului.

(7) Dispozițiile legale referitoare la protecția muncii se aplică în mod corespunzător.

(8) Persoana condamnată care, în timpul executării pedepsei, a devenit incapabilă de muncă în urma unui accident sau a unei boli profesionale beneficiază de pensie de invaliditate, în condițiile legii.

(9) Diplomele, certificatele sau orice alte documente care atestă însușirea unei meserii, calificarea sau recalificarea profesională în cursul executării pedepsei sunt recunoscute, în condițiile legii, de Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei sau de Ministerul Educației și Cercetării.

(10) Este asimilată muncii prestate de persoanele condamnate participarea acestora la activități de instruire școlară și formare profesională.

- Munca prestată în cazuri speciale** Art. 58. — Femeile condamnate la pedepse privative de libertate care sunt însărcinate, cele care au născut în perioada detenției și au în îngrijire copii în vârstă de până la un an, precum și minorii condamnați la pedepse privative de libertate nu pot presta munca în timpul nopții sau în locuri vătămătoare, periculoase ori care prezintă un grad de risc pentru sănătatea sau integritatea persoanelor condamnate ori pentru dezvoltarea minorilor condamnați.
- Durata muncii prestate** Art. 59. — (1) Durata muncii prestate de persoanele condamnate la pedepse privative de libertate este de 8 ore pe zi și nu mai mult de 40 de ore pe săptămână.
(2) Pentru persoanele prevăzute în art. 58, durata zilei de muncă nu poate depăși 6 ore pe zi și 30 de ore pe săptămână.
(3) Persoanele condamnate la pedepse privative de libertate, pe baza acordului scris al acestora, pot presta munca în program de 10 ore pe zi și nu mai mult de 50 de ore pe săptămână, acordându-li-se drepturile bănești convenite pentru acest program de muncă.
(4) Munca în timpul nopții poate fi prestată cu acordul scris al persoanelor condamnate, dar nu mai mult de 7 ore pe noapte și 35 de ore pe săptămână.
(5) Persoanele condamnate beneficiază de cel puțin o zi pe săptămână pentru odihnă.
- Regimul de prestare a muncii** Art. 60. — (1) Munca persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate în penitenciare se realizează:
a) în regim de prestări de servicii pentru operatorii economici, persoane fizice sau persoane juridice, în interiorul ori exteriorul penitenciarului;
b) în regie proprie;
c) în interesul penitenciarului, pentru activități cu caracter gospodăresc necesare penitenciarului;
d) în caz de calamitate.
(2) Administrația penitenciarului poate încheia contracte de prestări de servicii cu operatori economici, persoane fizice sau persoane juridice, interesați în folosirea la muncă a persoanelor condamnate.
- Plata muncii prestate** Art. 61. — (1) Veniturile realizate de persoanele condamnate la pedepse privative de libertate pentru munca prestată nu constituie venituri salariale și se impozitează potrivit prevederilor legale care reglementează impunerea veniturilor realizate de persoanele fizice.
(2) Veniturile realizate nu pot fi mai mici decât salariul minim pe economie, în raport cu programul de muncă.
(3) Persoanele condamnate la pedepse privative de libertate care participă la cursuri de școlarizare sau de calificare ori recalificare profesională primesc lunar, pe durata cursurilor, o remunerație egală cu salariul minim pe economie.
- Repartizarea veniturilor** Art. 62. — (1) Veniturile prevăzute în art. 61 se încasează de către administrația penitenciarului în care persoana condamnată execută pedeapsa privativă de libertate și se repartizează după cum urmează:
a) 30% din venit revin persoanei condamnate, care poate folosi pe durata executării pedepsei 90% din acesta, iar 10% se consemnează pe numele său, urmând să fie încasat, împreună cu dobânda aferentă, în momentul punerii în libertate;
b) 70% din venit revin Administrației Naționale a Penitenciarelor, constituind venituri proprii care se încasează, se contabilizează și se utilizează potrivit dispozițiilor legale privind finanțele publice.
(2) În cazul în care persoana condamnată la o pedeapsă privativă de libertate a fost obligată la plata de despăgubiri civile, care nu au fost achitate până la data primirii în penitenciar, o cotă de 50% din procentul prevăzut la alin. (1) lit. a) se utilizează pentru repararea prejudiciului cauzat părții civile.
- Recuperarea pagubelor** Art. 63. — (1) Persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate răspund pentru prejudiciile cauzate din vina lor la locul de detenție sau la locul de muncă.

(2) Prejudiciul cauzat la locul de detenție se repară pe baza ordinului de imputare emis de către directorul penitenciarului. Ordinul constituie titlu executoriu.

(3) Împotriva ordinului de imputare persoana condamnată poate face contestație în termen de 30 de zile de la data primirii acestuia, la judecătoria în circumscripția căreia este situat penitenciarul.

(4) Persoanele condamnate nu răspund pentru pagubele provocate de uzul normal al bunurilor încredințate spre folosință sau pentru cele provenite din riscul normal al muncii.

CAPITOLUL VI

Activitățile educative, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială, instruirea școlară și formarea profesională a persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate

Activitățile educative, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială

Art. 64. — (1) Activitățile educative, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială se organizează în fiecare penitenciar și au ca scop reintegrarea socială a persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate.

(2) În fiecare penitenciar funcționează o bibliotecă. Fondul de carte este asigurat de Administrația Națională a Penitenciarelor, din venituri proprii, sponsorizări și donații.

Instruirea școlară

Art. 65. — (1) În penitenciare se organizează cursuri de școlarizare pentru ciclul primar, gimnazial și liceal.

(2) Cursurile de școlarizare a persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate se organizează și se desfășoară în condițiile stabilite de Ministerul Educației și Cercetării împreună cu Ministerul Justiției, cu personal didactic asigurat și salarizat de inspectoratul școlar în a cărui rază teritorială este situat penitenciarul.

(3) În diplome nu se fac mențiuni cu privire la absolvirea cursurilor în stare de deținere.

(4) Persoanele condamnate la pedepse privative de libertate pot urma cursuri de învățământ universitar în forma frecvență redusă.

(5) Cheltuielile legate de instruirea școlară sunt suportate de Ministerul Educației și Cercetării și Administrația Națională a Penitenciarelor, iar în cazul cursurilor de învățământ universitar, de persoanele condamnate sau de alte persoane fizice ori juridice.

Formarea profesională

Art. 66. — (1) Formarea profesională a persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate se realizează, în funcție de opțiunile și aptitudinile lor, prin cursuri de calificare și recalificare, stabilite de administrația penitenciarului împreună cu Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă sau cu structurile teritoriale ale acesteia. În certificatul de absolvire nu se fac mențiuni cu privire la desfășurarea cursurilor în stare de deținere.

(2) Cursurile se organizează la unitățile care funcționează în cadrul penitenciarelor sau la unități stabilite în acest scop prin acorduri încheiate între administrația penitenciarului și fiecare unitate în parte.

(3) Cheltuielile legate de formarea profesională sunt suportate de Ministerul Educației și Cercetării, Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, Administrația Națională a Penitenciarelor sau de alte persoane fizice ori juridice.

(4) Condițiile privind organizarea instruirii școlare și a formării profesionale vor fi stabilite prin regulamentul de aplicare a prezentei legi.

Dispoziții speciale privind minorii condamnați la pedepse privative de libertate

Art. 67. — (1) Minorilor condamnați la pedepse privative de libertate li se asigură condiții pentru participarea la activități educative, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială adecvate nevoilor și personalității lor, precum și pentru efectuarea studiilor și dobândirea unei calificări profesionale, în funcție de opțiunile și aptitudinile lor.

(2) Cursurile de calificare și recalificare profesională a minorilor condamnați la pedepse privative de libertate sunt stabilite de administrația penitenciarului împreună cu Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă sau cu structurile teritoriale ale acesteia.

(3) Cheltuielile legate de instruirea școlară și formarea profesională a persoanelor prevăzute în alin. (1) sunt suportate de Ministerul Educației și Cercetării, Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, Administrația Națională a Penitenciarelor sau de alte persoane fizice ori juridice.

CAPITOLUL VII

Recompense, abateri și sancțiuni disciplinare

SECȚIUNEA 1

Recompense

Felurile recompenselor

Art. 68. — (1) Persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate, care au o bună conduită și au dovedit stăruință în muncă sau în cadrul activităților educative, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială, al instruirii școlare și al formării profesionale, li se pot acorda următoarele recompense:

- a) încredințarea unei responsabilități în cadrul activităților prevăzute în art. 64;
- b) ridicarea unei sancțiuni disciplinare aplicate anterior;
- c) suplimentarea drepturilor la pachete și vizite;
- d) acordarea de premii constând în materiale pentru activități ocupaționale;
- e) permisiunea de ieșire din penitenciar pentru o zi, dar nu mai mult de 15 zile pe an;
- f) permisiunea de ieșire din penitenciar pe o durată de cel mult 5 zile, dar nu mai mult de 25 de zile pe an;
- g) permisiunea de ieșire din penitenciar pe o durată de cel mult 10 zile, dar nu mai mult de 30 de zile pe an.

(2) Recompensele prevăzute în alin. (1) lit. a)—e) pot fi acordate de comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, la propunerea șefului secției unde este deținută persoana condamnată, iar recompensele prevăzute în alin. (1) lit. f) și g) pot fi acordate de către directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor, la propunerea comisiei pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate.

Permisiunea de ieșire din penitenciar

Art. 69. — (1) Permisiunea de ieșire din penitenciar poate fi acordată în condițiile art. 68 în următoarele cazuri:

- a) prezentarea persoanei condamnate în vederea ocupării unui loc de muncă după punerea în libertate;
- b) susținerea unui examen de către persoana condamnată;
- c) menținerea relațiilor de familie ale persoanei condamnate;
- d) pregătirea reintegrării sociale a persoanei condamnate;
- e) participarea persoanei condamnate la înhumarea soțului/soției, unui copil, părinte, frate/soră sau bunic.

(2) Permisiunea de ieșire din penitenciar pe durata unei zile, pentru cazurile prevăzute în alin. (1) lit. a)—d), se poate acorda persoanelor condamnate care execută pedepse privative de libertate în regim închis.

(3) Permisiunea de ieșire din penitenciar pe o durată de cel mult 5 zile, pentru cazurile prevăzute în alin. (1) lit. a)—d), se poate acorda persoanelor condamnate care execută pedepse privative de libertate în regim semideschis.

(4) Permisiunea de ieșire din penitenciar pe o durată de cel mult 10 zile, pentru cazurile prevăzute în alin. (1) lit. a)—d), se poate acorda persoanelor condamnate care execută pedepse privative de libertate în regim deschis.

(5) Permisiunea de ieșire din penitenciar, pentru cazul prevăzut în alin. (1) lit. e), poate fi acordată pe o durată de cel mult 5 zile tuturor persoanelor condamnate, indiferent de regimul de executare, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 68 alin. (1).

SECȚIUNEA a 2-a

Abateri și sancțiuni disciplinare**Abateri disciplinare**

Art. 70. — (1) Constituie abateri disciplinare următoarele fapte:

- a) prezența în zone interzise sau la ore nepermise în anumite zone din penitenciar ori nerespectarea orei de revenire în penitenciar;
- b) tulburarea în orice mod a programului de muncă, a programelor socioeducative care se derulează în penitenciar;
- c) procurarea sau deținerea de bani, bunuri ori de alte valori, în alte condiții decât cele prevăzute de lege;
- d) comunicarea cu exteriorul prin mijloace de comunicare la distanță, în alte condiții decât cele prevăzute de lege;
- e) utilizarea în alte condiții decât cele prevăzute de lege a bunurilor puse la dispoziție de administrația penitenciarului;
- f) nerespectarea oricărei obligații care revine persoanei condamnate la executarea unei pedepse privative de libertate, potrivit dispozițiilor prezentei legi, ale regulamentului de aplicare a acesteia, ale ordinelor emise în baza legii și ale regulamentului de ordine interioară a penitenciarului, după punerea acestora la dispoziție potrivit art. 43, dacă aceasta creează un pericol real pentru siguranța sau ordinea în penitenciar.

(2) Răspunderea disciplinară nu exclude răspunderea penală sau civilă a persoanelor condamnate.

(3) Pentru faptele care, potrivit legii penale, constituie infracțiuni, personalul administrației penitenciare are obligația de a sesiza organele de urmărire penală. În acest caz poate fi aplicată, în mod provizoriu, una dintre sancțiunile prevăzute în art. 71.

Sancțiuni disciplinare

Art. 71. — (1) Sancțiunile care pot fi aplicate în cazul săvârșirii abaterilor disciplinare sunt:

- a) avertismentul;
- b) suspendarea dreptului de a participa la activități culturale, artistice și sportive, pe o perioadă de cel mult o lună;
- c) suspendarea dreptului de a presta o muncă, pe o perioadă de cel mult o lună;
- d) suspendarea dreptului de a primi și de a cumpăra bunuri, cu excepția celor necesare pentru igiena individuală, pe o perioadă de cel mult două luni;
- e) suspendarea dreptului de a primi vizite, pe o perioadă de cel mult 3 luni;
- f) izolarea pentru maximum 10 zile.

(2) Bani, bunurile sau alte valori, procurate ori deținute în alte condiții decât cele prevăzute de lege, se confiscă și se valorifică potrivit legii.

(3) Aplicarea sancțiunilor disciplinare nu poate îngreuna dreptul la apărare, dreptul de petiționare, dreptul la corespondență, dreptul la asistență medicală, dreptul la hrană, dreptul la lumină și dreptul la plimbarea zilnică.

(4) Limitele sancțiunilor disciplinare prevăzute în alin. (1) lit. b)—e) se reduc la jumătate în cazul minorilor.

(5) Sancțiunile prevăzute în alin. (1) lit. d) și e) nu se aplică femeilor însărcinate sau celor care au în îngrijire copii în vârstă de până la un an.

(6) Sancțiunea disciplinară prevăzută în alin. (1) lit. f) nu poate fi aplicată minorilor, femeilor însărcinate ori femeilor care au în îngrijire copii în vârstă de până la un an.

(7) Sancțiunea disciplinară prevăzută în alin. (1) lit. f) poate fi aplicată numai cu avizul medicului. Medicul penitenciarului vizitează zilnic și ori de câte ori este necesar persoanele condamnate care execută această sancțiune disciplinară.

(8) Sancțiunile cu caracter colectiv și sancțiunile corporale sunt interzise.

(9) Mijloacele de imobilizare din dotare, precum și orice mijloc degradant sau umilitor nu pot fi folosite ca sancțiune disciplinară.

Constatarea abaterilor disciplinare

Art. 72. — (1) Abaterile disciplinare se constată de către personalul administrației penitenciare și se consemnează într-un raport de incident.

(2) Raportul de incident se depune la șeful secției unde este deținută persoana condamnată, în termen de 24 de ore de la data constatării abaterii.

(3) Nerespectarea termenului prevăzut în alin. (2) atrage răspunderea disciplinară a persoanei vinovate pentru nerespectarea termenului.

Procedura disciplinară

Art. 73. — (1) Procedura disciplinară se declanșează de șeful secției unde este deținută persoana condamnată, care sesizează comisia de disciplină.

(2) Comisia de disciplină este formată din directorul penitenciarului, în calitate de președinte, adjunctul acestuia, responsabil cu aplicarea regimurilor de deținere, și un supraveghetor ales anual de ceilalți supraveghetori, în calitate de membri.

(3) Directorul penitenciarului desemnează, în termen de 24 de ore de la sesizarea comisiei de disciplină, o persoană din cadrul personalului penitenciarului, alta decât un supraveghetor, să efectueze cercetarea prealabilă. În termen de 5 zile, persoana desemnată prezintă comisiei de disciplină rezultatele cercetării prealabile.

(4) Comisia de disciplină, după ascultarea persoanei condamnate și a oricărei alte persoane care are cunoștință despre împrejurările în care a fost săvârșită fapta, aplică prin hotărâre scrisă una dintre sancțiunile disciplinare sau, după caz, clasează dosarul de cercetare disciplinară.

(5) La stabilirea sancțiunii disciplinare se ține seama de gravitatea abaterii, de persoana condamnatului, de abaterile disciplinare săvârșite anterior, de atitudinea persoanei condamnate după săvârșirea abaterii și în timpul procedurii disciplinare.

(6) Sancțiunile disciplinare aplicate se înscriu într-un registru special, iar dosarul disciplinar și hotărârile comisiei de disciplină se includ în dosarul individual al persoanei condamnate.

(7) În cazul în care, în cursul procedurii disciplinare, comisia de disciplină ia cunoștință despre săvârșirea unei infracțiuni, sesizează organul de urmărire penală competent.

Plângerea împotriva hotărârii comisiei de disciplină

Art. 74. — (1) Împotriva hotărârii comisiei de disciplină, prin care a fost aplicată o sancțiune disciplinară, persoana condamnată poate face plângere la judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, în termen de 3 zile de la comunicarea hotărârii.

(2) Persoana condamnată este ascultată la locul de deținere, în mod obligatoriu, la judecarea plângerii.

(3) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate poate proceda la ascultarea oricărei alte persoane, în vederea aflării adevărului.

(4) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate soluționează plângerea, prin încheiere motivată, în termen de 3 zile de la primirea acesteia, pronunțând una dintre următoarele soluții:

a) admite plângerea și dispune anularea, revocarea sau modificarea sancțiunii disciplinare aplicate de comisia de disciplină din penitenciar;

b) respinge plângerea, dacă aceasta este nefondată.

(5) Împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate persoana condamnată poate introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii.

(6) Contestația se judecă potrivit dispozițiilor art. 460 alin. 2—5 din Codul de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.

(7) Plângerea formulată conform alin. (1) și contestația introdusă potrivit alin. (5) nu suspendă executarea sancțiunilor disciplinare, cu excepția celei prevăzute în art. 71 alin. (1) lit. f).

(8) Hotărârea judecătorească este definitivă.

CAPITOLUL VIII

Liberarea condiționată

Condițiile de acordare a liberării condiționate

Art. 75. — Persoana condamnată care este stăruitoare în muncă, disciplinată și dă dovezi temeinice de îndreptare, ținându-se seama și de antecedentele sale penale, poate fi liberată condiționat înainte de executarea în întregime a pedepsei, în condițiile Codului penal.

Partea din durata pedepsei care este considerată ca executată pe baza muncii prestate sau a instruirii școlare și formării profesionale

Art. 76. — (1) Pedepsa care este considerată ca executată pe baza muncii prestate sau a instruirii școlare și formării profesionale, în vederea acordării liberării condiționate, se calculează după cum urmează:

a) în cazul în care se prestează o muncă remunerată în condițiile prevăzute în art. 59 alin. (1) și (2), se consideră 5 zile executate pentru 4 zile de muncă, în cazul condamnaților majori, și 3 zile executate pentru 2 zile de muncă, în cazul condamnaților minori și tineri;

b) în cazul în care se prestează o muncă neremunerată în condițiile prevăzute în art. 59 alin. (1) și (2), se consideră 4 zile executate pentru 3 zile de muncă, în cazul condamnaților majori, și 2 zile executate pentru o zi de muncă, în cazul condamnaților minori și tineri;

c) în cazul în care munca este prestată în condițiile prevăzute în art. 59 alin. (3), se consideră 4 zile executate pentru 3 zile de muncă;

d) în cazul în care munca este prestată în condițiile prevăzute în art. 59 alin. (4), se consideră 3 zile executate pentru 2 nopți de muncă;

e) în cazul participării la cursuri de școlarizare sau de calificare ori recalificare profesională, se consideră 30 de zile executate pentru absolvirea unui semestru școlar și 15 zile executate pentru absolvirea unui curs de calificare ori recalificare profesională;

f) în cazul elaborării de lucrări științifice publicate sau invenții și inovații brevetate, se consideră 3 zile executate pentru 2 zile de muncă.

(2) Reducerea fracțiunii de pedeapsă care este considerată ca executată pe baza muncii prestate sau a instruirii școlare și formării profesionale nu poate fi revocată.

Procedura de acordare a liberării condiționate

Art. 77. — (1) Liberarea condiționată se acordă potrivit procedurii prevăzute în Codul de procedură penală, la cererea persoanei condamnate sau la propunerea comisiei pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate.

(2) Comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, cu participarea judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, în calitate de președinte, propune liberarea condiționată ținând seama de fracțiunea din pedeapsă efectiv executată și de partea din durata pedepsei care este considerată ca executată pe baza muncii prestate, de conduita persoanei condamnate și de eforturile acesteia pentru reintegrarea socială, în special în cadrul activităților educative, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială, al instruirii școlare și al formării profesionale, de responsabilitățile încredințate, de recompensele acordate, de sancțiunile disciplinare aplicate și de antecedentele sale penale.

(3) Propunerea comisiei de admitere a liberării condiționate, cuprinsă într-un proces-verbal motivat, împreună cu documentele care atestă mențiunile cuprinse în procesul-verbal, se înaintează judecătoriei în a cărei circumscripție se află locul de deținere și se comunică persoanei condamnate.

(4) În cazul în care comisia constată că persoana condamnată nu întrunește condițiile pentru a fi liberată condiționat, în procesul-verbal întocmit potrivit alin. (3) fixează un termen pentru reexaminarea situației acesteia, care nu poate fi mai mare de un an. Totodată, comisia comunică procesul-verbal persoanei condamnate și îi aduce la cunoștință acesteia, sub semnătură, că se poate adresa direct instanței cu cerere de liberare condiționată.

(5) Când persoana condamnată se adresează direct instanței, cerând liberarea condiționată, odată cu cererea se trimite și procesul-verbal întocmit de comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, împreună cu documentele care atestă mențiunile cuprinse în acesta.

(6) În vederea soluționării cererii de liberare condiționată a persoanei condamnate sau a propunerii formulate de comisie, instanța poate consulta dosarul individual al persoanei condamnate.

CAPITOLUL IX

Documentele întocmite de administrația penitenciarului**Dosarul individual
al persoanei condamnate**

Art. 78. — (1) Administrația penitenciarului completează pentru fiecare persoană condamnată care execută o pedeapsă privativă de libertate în penitenciar un dosar individual, la care se atașează dosarul prevăzut în art. 29 alin. (2).

(2) Dosarul individual al persoanei condamnate cuprinde:

- a) datele și actul de identitate ale persoanei condamnate;
- b) fotografiile din față și din profil;
- c) copie de pe hotărârea judecătorească de condamnare la pedeapsa privativă de libertate;
- d) mandatul de executare a pedepsei;
- e) anul, luna, ziua și ora la care a început executarea pedepsei;
- f) cazierul judiciar;
- g) fișa dactiloscopică;
- h) documentele întocmite în urma examenelor medicale;
- i) documentele din care rezultă îndeplinirea obligațiilor prevăzute în art. 43 alin. (1)—(3);
- j) documentele referitoare la măsurile luate de către administrația penitenciarului cu privire la exercitarea drepturilor persoanei condamnate la pedeapsa privativă de libertate;
- k) documentele referitoare la participarea persoanei condamnate la activitățile educative, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială, la instruirea școlară și formarea profesională a acesteia;
- l) documentele referitoare la acordarea recompenselor, dosarul disciplinar și sancțiunile disciplinare aplicate în timpul executării pedepsei privative de libertate;
- m) alte documente întocmite în timpul executării pedepsei privative de libertate care privesc regimul de executare a acesteia.

(3) Persoana condamnată la o pedeapsă privativă de libertate și apărătorul acesteia au acces, în prezența persoanei anume desemnate de directorul penitenciarului, la dosarul individual.

(4) Dosarul individual poate fi consultat, cu excepția situațiilor în care acesta este cerut de organele abilitate potrivit legii, numai cu acordul persoanei condamnate și al judecătorului delegat cu executarea pedepselor.

(5) Datele cu caracter personal ale persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate sunt confidențiale, potrivit legii.

**Registrele privind persoanele
condamnate la pedepse
privative de libertate**

Art. 79. — Administrația fiecărui penitenciar întocmește următoarele registre privind persoanele condamnate la pedepse privative de libertate:

- a) registrul de evidență a primirii persoanelor condamnate, în care se consemnează anul, luna, ziua și ora la care persoana condamnată a fost primită în penitenciar;
- b) registrul de evidență a recompenselor acordate persoanelor condamnate;
- c) registrul de evidență a sancțiunilor disciplinare aplicate persoanelor condamnate;
- d) registrul de evidență a liberării condiționate a persoanelor condamnate;
- e) registrul de evidență a punerii în libertate a persoanelor condamnate.

**Documente privind decesul
persoanelor aflate
în executarea pedepselor
privative de libertate**

Art. 80. — (1) În cazul decesului unei persoane aflate în executarea unei pedepse privative de libertate, directorul penitenciarului înștiințează de îndată familia persoanei decedate sau o persoană apropiată acesteia, judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate și Administrația Națională a Penitenciarelor, care sesizează Comisia comună a Ministerului Justiției și a Ministerului Sănătății Publice de analiză a deceselor survenite în sistemul penitenciar.

(2) Certificatul constatator al morții și procesul-verbal al Comisiei comune a Ministerului Justiției și a Ministerului Sănătății Publice de analiză a deceselor survenite în sistemul penitenciar sunt obligatorii.

(3) După decesul persoanei condamnate, soțul/soția sau o rudă până la gradul al IV-lea inclusiv ori o altă persoană desemnată de acestea are acces la dosarul individual, dosarul medical, rapoartele de incident, certificatul constatator al morții și orice alt act privitor la decesul persoanei condamnate și poate obține, la cerere, fotocopii ale acestora.

(4) Componenta, organizarea și funcționarea Comisiei comune a Ministerului Justiției și a Ministerului Sănătății Publice de analiză a deceselor survenite în sistemul penitenciar se stabilesc prin ordin comun al ministrului justiției și al ministrului sănătății publice.

(5) Înhumarea persoanei decedate este efectuată de către familie, rude sau alte persoane apropiate acesteia. În absența lor sau în caz de refuz, înhumarea persoanei decedate se face de către primăria din localitatea în a cărei rază teritorială se află penitenciarul.

(6) În cazul producerii decesului persoanei condamnate, ca urmare a unui accident de muncă sau a unei boli profesionale survenite în timpul executării pedepsei, urmașii acesteia beneficiază de pensie de urmaș, potrivit legii.

(7) Directorul penitenciarului are obligația de înștiințare prevăzută în alin. (1) și atunci când persoana condamnată suferă o vătămare corporală gravă, de o boală gravă sau este transferată într-o instituție medicală pentru tratarea unei boli psihice.

TITLUL V

Executarea măsurilor preventive privative de libertate

Centrele de reținere și arestare preventivă și centrele de arestare preventivă

Art. 81. — (1) Reținerea și arestarea preventivă în cursul urmăririi penale se execută în centrele de reținere și arestare preventivă, care se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Administrației și Internelor, iar arestarea preventivă în cursul judecății se execută în secțiile speciale de arestare preventivă din penitenciare sau în centrele de arestare preventivă de pe lângă penitenciare, care se organizează și funcționează în subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor.

(2) Centrele de reținere și arestare preventivă se înființează prin ordin al ministrului administrației și internelor, iar centrele de arestare preventivă se înființează prin ordin al ministrului justiției.

(3) Prin ordin al ministrului administrației și internelor se stabilește penitenciarul în a cărui circumscripție funcționează centrele de reținere și arestare preventivă, iar prin ordin al ministrului justiției se stabilește penitenciarul în a cărui circumscripție funcționează centrele de arestare preventivă.

(4) Organizarea și funcționarea centrelor de reținere și arestare preventivă, precum și a centrelor de arestare preventivă se stabilesc prin regulament aprobat prin ordin comun al ministrului administrației și internelor și al ministrului justiției.

(5) Măsurile necesare pentru siguranța centrelor de reținere și arestare preventivă, precum și pentru siguranța centrelor de arestare preventivă se stabilesc prin regulament aprobat prin ordin comun al ministrului administrației și internelor și al ministrului justiției.

Executarea reținerii și a arestării preventive

Art. 82. — (1) Reținerea se execută în temeiul ordonanței prin care s-a dispus reținerea, potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală.

(2) Arestarea preventivă se execută în temeiul mandatului de arestare, emis potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală.

(3) Primirea în centrele de reținere și arestare preventivă sau în centrele de arestare preventivă a persoanelor față de care s-au dispus aceste măsuri preventive se face pe baza ordonanței prevăzute în alin. (1) sau, după caz, a mandatului de arestare prevăzut în alin. (2), după ce li se stabilește identitatea.

(4) Centrele de reținere și arestare preventivă și centrele de arestare preventivă sunt obligate să asigure exercitarea drepturilor prevăzute în Codul de procedură penală.

(5) Dispozițiile din titlul IV cap. III—VII, referitoare la condițiile de detenție, drepturile și obligațiile persoanelor condamnate, muncă, activități educative, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială, recompensare, cu excepția permisiunii de ieșire din penitenciar, și sancțiuni disciplinare se aplică în mod corespunzător, în măsura în care nu contravin dispozițiilor prevăzute în prezentul titlu.

(6) Persoanele reținute sau arestate preventiv poartă ținută civilă.

(7) Persoanele arestate preventiv, la cererea lor, pot presta o muncă sau pot desfășura activități educative, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială, în interiorul centrelor de reținere și arestare preventivă sau al centrelor de arestare preventivă, cu avizul judecătorului delegat cu executarea pedepselor.

Dosarul individual al persoanei reținute sau arestate preventiv

Art. 83. — (1) Administrația centrului de reținere și arestare preventivă sau a centrului de arestare preventivă completează pentru fiecare persoană reținută sau arestată preventiv un dosar individual, la care se atașează dosarul prevăzut în art. 29 alin. (2).

(2) Dosarul individual al persoanei reținute sau arestate preventiv cuprinde:

- a) datele și actul de identitate ale persoanei reținute sau arestate preventiv;
- b) fotografiile din față și din profil;
- c) copie de pe dispozitivul hotărârii prin care s-a dispus arestarea preventivă, prelungirea sau menținerea arestării preventive;
- d) ordonanța de reținere și mandatul de arestare preventivă;
- e) anul, luna, ziua și ora la care a început executarea reținerii sau arestării preventive;
- f) cazierul judiciar;
- g) fișa dactiloscopică;
- h) documentele întocmite în urma examenelor medicale obligatorii prevăzute în art. 51;
- i) documentele din care rezultă îndeplinirea obligațiilor prevăzute în art. 43 alin. (1)—(3);
- j) documentele referitoare la măsurile luate de către administrația centrului de reținere și arestare preventivă sau a centrului de arestare preventivă cu privire la exercitarea drepturilor persoanei reținute sau arestate preventiv;
- k) documentele referitoare la acordarea recompenselor, dosarul disciplinar și sancțiunile disciplinare aplicate în timpul executării reținerii sau arestării preventive;
- l) alte documente întocmite în timpul executării reținerii sau arestării preventive.

(3) Persoana reținută sau arestată preventiv și apărătorul acesteia au acces, în prezența persoanei anume desemnate de conducătorul centrului de reținere și arestare preventivă sau de arestare preventivă, la dosarul individual.

(4) Instanța de judecată și procurorul au acces la dosarul individual al persoanei reținute sau arestate preventiv.

(5) Dosarul individual poate fi consultat de organele abilitate potrivit legii, fără acordul persoanei reținute sau arestate preventiv.

(6) Datele cu caracter personal ale persoanelor reținute sau arestate preventiv sunt confidențiale, potrivit legii.

Registrele privind persoanele reținute sau arestate preventiv

Art. 84. — Administrația fiecărui centru de reținere și arestare preventivă și a fiecărui centru de arestare preventivă întocmește următoarele registre privind persoanele reținute sau arestate preventiv:

- a) registrul de evidență a primirii persoanelor reținute sau arestate preventiv, în care se consemnează anul, luna, ziua și ora la care persoana reținută sau arestată a fost primită în centru;
- b) registrul de evidență a punerii în libertate a persoanelor reținute sau arestate preventiv;
- c) registrul de evidență a recompenselor;
- d) registrul de evidență a sancțiunilor disciplinare.

TITLUL VI

Dispoziții tranzitorii și finale**Dispoziții tranzitorii**

Art. 85. — În termen de 3 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate stabilește pentru fiecare persoană condamnată la o pedeapsă privativă de libertate regimul de executare, conform dispozițiilor Codului penal și ale prezentei legi.

Dispoziții finale

Art. 86. — (1) Prezenta lege intră în vigoare la 90 de zile de la publicarea ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) În termen de 10 zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Guvernul va adopta, prin hotărâre, regulamentul de aplicare a dispozițiilor acesteia.

(3) La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Legea nr. 23/1969 privind executarea pedepselor, republicată în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 62 din 2 mai 1973, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția dispozițiilor privitoare la executarea pedepsei la locul de muncă, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2003 privind unele drepturi ale persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 457 din 27 iunie 2003, precum și orice alte dispoziții contrare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
BOGDAN OLTEANU

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 4 iulie 2006
Nr. 275.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind executarea pedepselor
și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul
procesului penal**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 3 iulie 2006.
Nr. 898.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 462**

din 6 iunie 2006

cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Mihaela Cîrstea	— procuror
Claudia Miu	— prim-magistrat asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 206/2005 pentru modificarea și completarea Legii spitalelor nr. 270/2003, excepție ridicată de Mircea Sorin Oprescu în Dosarul nr. 693/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în primul rând ca inadmisibilă, iar în al doilea rând, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 ianuarie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 693/2/2006, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 206/2005 pentru modificarea și completarea Legii spitalelor nr. 270/2003**, excepție ridicată de Mircea Sorin Oprescu în același dosar, având ca obiect soluționarea unei acțiuni în contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în primul rând, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 206/2005 pentru modificarea și completarea Legii spitalelor nr. 270/2003 a fost adoptată cu încălcarea procedurii de legiferare, iar, în al doilea rând, că prevederile sale încalcă principii și dispoziții constituționale.

1.a) Încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție

Actul normativ criticat a fost adoptat fără să fi fost întrunite condițiile restrictive prevăzute de Constituție pentru emiterea unei ordonanțe de urgență, și anume existența *situației extraordinare*, a cărei reglementare să nu poată fi amânată, iar urgența acesteia să fie motivată în cuprinsul ordonanței.

Se susține că justificarea reglementării prin ordonanță de urgență este formală, deoarece în preambulul acesteia se arată că scopul reglementării este cel al prevenirii înregistrării de noi datorii de către unitățile sanitare cu paturi și asigurarea unui management eficient al conducerii spitalelor, în condițiile asigurării „*pachetului de servicii medicale de bază*”, ceea ce constituie o situație de urgență

ce privește interesul public. Însă, articolul unic al ordonanței nu vizează aspecte majore ale sistemului medical, ci posibilitatea ministrului sănătății de a destitui din funcție anumite organe de conducere ale spitalelor, cum sunt consiliile de administrație și comitetele directoare. Argumentarea caracterului restrictiv al circumstanțelor în care Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență se sprijină și pe recenta jurisprudență a Curții Constituționale, în care s-a statuat că aceasta se întemeiază pe deosebirea dintre actualul text constituțional care a înlocuit condiția *cazului excepțional* cu cea a *situației extraordinare* (deciziile nr. 65/1995, nr. 83/1998 și nr. 255/2005).

1.b) Încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (6) coroborat cu art. 34 din Constituție

Prin dispozițiile art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală s-a stabilit că ordonanțele de urgență nu pot afecta regimul drepturilor și libertăților prevăzute de Constituție, cum este și dreptul la ocrotirea sănătății, consacrat de art. 34, care potrivit alin. (1) garantează dreptul la ocrotirea sănătății, la nivel constituțional, potrivit prevederilor alin. (1) al articolului menționat, iar potrivit alin. (3), organizarea asistenței medicale, controlul exercitării profesiilor medicale și alte măsuri de protecție a sănătății fizice și mentale a persoanei „*se stabilesc potrivit legii*”.

Se mai consideră că ordonanța criticată încalcă și dispozițiile constituționale ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare, principiul „*prezumției de nevinovăție*”, prevăzut de art. 23 din Constituție și de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și dreptul la o anchetă echitabilă, ca dimensiune a *dreptului la un proces echitabil* consacrat de art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală.

2. Pe fondul reglementării, se susține că ordonanța încalcă principiul statului de drept, a statului social, demnității și dreptății, prevăzute de art. 1 alin. (3), principiul neretroactivității legii civile, prevăzut de art. 15 alin. (2), și liberul acces la justiție și la un proces echitabil, prevăzute de art. 21 din Constituție.**2. a) Încălcarea principiilor menționate, prevăzute de art. 1 alin. (3) din Constituție**

a) Ministrul sănătății a emis ordine de destituire a conducerii unor spitale, deși, așa cum rezultă din dispozițiile art. 25 din Legea spitalelor nr. 270/2003, membrii consiliilor de administrație sunt reprezentanții unor „structuri” care nu se află în subordinea ministrului sănătății. Se susține că prevederile alin. (3) ale ordonanței criticate conferă ministrului sănătății putere discreționară, deoarece acesta poate revoca, prin ordin, consiliile de administrație și comitetele directoare indiferent de subordonarea spitalelor, deși există unități spitalicești aflate în subordinea altor organe centrale ale administrației publice. Consiliile de administrație ale spitalelor publice au „competență mixtă”, din care fac parte doi reprezentanți ai Ministerului Sănătății, ceilalți fiind reprezentanți ai autorităților autonome locale, ai Colegiului Medicilor din România, ai Ordinului Asistenților Medicali din România și ai universităților. Autorul excepției arată ca exemplu situația Spitalului Universitar de Urgență

Elias, aflat în subordinea Academiei Române, al cărui consiliu de administrație a fost destituit de către ministrul sănătății. Ordonanța criticată încalcă dispozițiile art. 1 alin. (3) din Constituție, pentru că în competența aceleiași ministru intră și revocarea membrilor consiliilor de administrație din cadrul spitalelor publice, și numirea apoi în funcție a propriilor „favoriți“.

2. b) Ordonanța de urgență criticată pentru neconstituționalitate încalcă principiul neretroactivității legii, prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție

Articolul unic al ordonanței criticate încalcă dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece introduce dispoziții cu caracter retroactiv în cuprinsul Legii spitalelor nr. 270/2003; aceste dispoziții prevăd că restructurarea unităților sanitare cu paturi, efectuată în condițiile dispozițiilor art. 20 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 154/2005, își mențin valabilitatea. Se susține că prin aceste prevederi Guvernul urmărește să valideze ordine ale ministrului sănătății emise cu încălcarea dispozițiilor legale în vigoare la acel moment și să împiedice pronunțarea unor hotărâri judecătorești de anulare a acestor ordine la cererea persoanelor vătămate.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 206/2005 a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că ordonanța de urgență criticată este constituțională.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise ale părților, concluziile procurorului, prevederile criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Prin Încheierea din 18 ianuarie 2006, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, a fost sesizată Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 206/2005 pentru modificarea și completarea Legii spitalelor nr. 270/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.175 din 27 decembrie 2005.

Curtea constată că această ordonanță a fost abrogată prin dispozițiile art. 207 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, însă soluția legislativă a fost preluată de dispozițiile art. 200 al legii, care au următorul cuprins:

— Art. 200: „(1) *Ministerul Sănătății Publice analizează și evaluează periodic și ori de câte ori este nevoie sau la sesizarea organelor abilitate ale statului performanțele unităților sanitare publice cu paturi, care sunt în relații contractuale cu casele de asigurări de sănătate, indiferent de*

subordonarea lor sau de titularul dreptului de administrare asupra lor, numind o comisie de evaluare.

(2) *Pentru analiza și evaluarea spitalelor din rețelele sanitare ale ministerelor sau instituțiilor, altele decât cele ale Ministerului Sănătății Publice, comisia prevăzută la alin. (1) va fi constituită prin ordin comun al ministrului sănătății publice și ministrului sau conducătorului instituției care are în subordine spitalul.*

(3) *La propunerea comisiei prevăzute la alin. (1) și (2), managerul și consiliile consultative pot fi revocate prin ordin al ministrului sănătății publice sau, după caz, prin ordin ori decizie a miniștrilor și conducătorilor instituțiilor cu rețele sanitare proprii, cu avizul ministrului sănătății publice.*

(4) *Pentru unitățile sanitare publice aparținând ministerelor și instituțiilor cu rețea sanitară proprie conducătorii acestora vor emite ordinele de revocare cu avizul ministrului sănătății publice.*

(5) *Președinții consiliilor consultative și comitetelor directoare interimare se numesc pe o perioadă de maximum 6 luni, prin ordin al ministrului sănătății publice sau, după caz, al conducătorilor instituțiilor și ministerelor cu rețea sanitară proprie.“*

În jurisprudența sa Curtea Constituțională a statuat, în mod constant, că în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată sau abrogată, iar actul normativ modificator sau abrogator preia, în principiu, soluția legislativă, Curtea se pronunță asupra constituționalității prevederii legale în noua sa redactare.

Față de acestea, obiectul excepției de neconstituționalitate îl formează dispozițiile art. 200 din Legea nr. 95/2006.

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt următoarele: art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 15 alin. (2) referitoare la efectul legii, art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la accesul la justiție, art. 34 privind dreptul la ocrotirea sănătății și art. 115 alin. (4) și (6) privind delegarea legislativă.

Curtea Constituțională reține că excepția de neconstituționalitate se întemeiază pe un complex de critici care, în funcție de aspectele sesizate, pot fi incluse în două categorii:

— prima, referitoare la aspecte de neconstituționalitate extrinsecă, constând în încălcarea exigențelor constituționale în materie de delegare legislativă, prevăzute de dispozițiile art. 115 alin. (4) și (6) coroborate cu dispozițiile art. 34 din Constituție;

— a doua, referitoare la aspecte de neconstituționalitate intrinsecă, constând în încălcarea principiilor constituționale ale *statului de drept*, al *statului social*, al *demnității* și al *dreptății*, prevăzute de art. 1 alin. (3), ale *neretroactivității legii*, prevăzute de art. 15 alin. (2) și ale *liberului acces la justiție* și *la un proces echitabil*, prevăzute de art. 21 din Constituție.

Curtea reține că au prioritate aspectele legate de încălcarea normelor privind procedura de legiferare, deoarece eventuala constatare a nerespectării acestora prevalează în mod neîndoielnic asupra examinării fondului reglementării, astfel încât, pe cale de consecință, această din urmă examinare ar deveni inutilă.

1. Cu privire la critica de neconstituționalitate referitoare la constituționalitatea extrinsecă

Curtea Constituțională constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 208/2005 a fost abrogată prin dispozițiile art. 207 coroborate cu cele ale art. 863 lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, soluția legislativă fiind preluată de aceeași lege.

Față de faptul că ordonanța criticată nu mai este în vigoare, exercitarea controlului de constituționalitate, sub acest aspect, nu ar avea nici un efect.

2. Cu privire la critica de neconstituționalitate referitoare la constituționalitatea intrinsecă

Examinând susținerea potrivit căreia dispozițiile criticate sunt contrare prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că aceste dispoziții nu afectează măsurile deja luate în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 154/2005, care a fost abrogată implicit, reglementând mai amplu și diferit aceeași materie (competența de revocare a organelor de conducere a spitalelor).

Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție privind dreptul de liber acces la justiție, Curtea observă că dispozițiile analizate nu numai că nu interzic exercitarea acestui drept, dar, mai mult, autorul excepției a și făcut uz de acesta, sesizând instanța de contencios administrativ în legătură cu ordinele de revocare emise de ministrul sănătății.

Curtea constată că este lipsită de relevanță critica potrivit căreia prevederile legale ce fac obiectul excepției de neconstituționalitate încalcă dispozițiile art. 34 din Constituție, potrivit căruia organizarea asistenței medicale se reglementează prin lege, și aceasta pentru că, așa cum

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A).d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Mircea Sorin Oprescu în Dosarul nr. 693/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iunie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Prim-magistrat asistent,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 483 din 8 iunie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Mihaela Cîrstea	— procuror
Mădălina Ștefania Diaconu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mircea Resteman și Liliana Resteman în Dosarul nr. 7.067/2005 al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 ianuarie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 7.067/2005, **Tribunalul Cluj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost ridicată de către Mircea Resteman și Liliana Resteman cu prilejul soluționării unui apel civil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin, în esență, că art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă, care nu permite citarea părților și atacarea încheierii prin care s-a încuviințat executarea silită, contravine prevederilor art. 21 și art. 124 alin. (1) și (2) din

Constituție, referitoare la accesul liber la justiție, și, respectiv, la înfăptuirea justiției. Astfel, „debitorul nu are nici măcar dreptul să ia la cunoștință — decât atunci când este prea târziu — despre faptul că împotriva sa a fost pornită procedura execuțională”; pe de altă parte, consideră că ar trebui să existe o cale de atac împotriva încheierii prin care s-a încuviințat executarea silită, „deoarece creditorul are o astfel de cale de atac”.

Tribunalul Cluj — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că textele legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 65 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005. Textul de lege criticat are următoarea redactare: *„Instanța încuviințează executarea silită prin încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților. Încheierea prin care președintele instanței admite cererea de încuviințare a executării silite nu este supusă nici unei căi de atac. Încheierea prin care se respinge cererea de încuviințare a executării silite poate fi atacată cu recurs de către creditor, în termen de 5 zile de la comunicare.”*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mircea Resteman și Liliana Resteman în Dosarul nr. 7.067/2005 al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iunie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

În susținerea neconstituționalității acestor texte de lege, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor art. 21 și art. 124 alin. (1) și (2) din Constituție, referitoare la accesul liber la justiție, și, respectiv, la înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Art. 373¹ din Codul de procedură civilă prevede că cererea de executare silită se depune la executorul judecătoresc, dacă legea nu dispune altfel, iar acesta va solicita încuviințarea executării de către instanța de executare, căreia îi va înainta, în copie, cererea creditorului următor și titlul executoriu. Instanța încuviințează executarea silită prin încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților. Încheierea de încuviințare a executării silite nu este supusă nici unei căi de atac, în vreme ce încheierea prin care se respinge cererea de încuviințare a executării silite poate fi atacată cu recurs de către creditor, în termen de 5 zile de la comunicare.

Aceste dispoziții reprezintă norme de procedură a căror stabilire, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, intră în competența exclusivă a legiuitorului, care poate hotărî să nu supună regulilor de citare sau de exercitare a căilor de atac anumite proceduri, în considerarea caracterului specific al acestora ori în vederea asigurării celerității în procesul civil. De altfel, prin Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Curtea Constituțională a statuat că liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care justiția se înfăptuiește, fiind de competența exclusivă a legiuitorului instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești. Pe cale de consecință, legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție sau al folosirii căilor de atac presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, dar numai în formele și în modalitățile instituite de lege.

Faptul că încheierea de respingere a executării silite poate fi atacată cu recurs numai de către creditor, în termen de 5 zile de la comunicare, nu reprezintă o încălcare a art. 16 din Constituție, referitor la egalitatea în drepturi, ci este expresia regulii potrivit căreia numai partea care are interes legitim, actual, personal și direct poate ataca o hotărâre a instanței, în cazul de față creditorul fiind singurul care ar avea interesul de a schimba soluția de respingere a cererii de încuviințare a executării silite.

Magistrat-asistent,
Mădălina Ștefania Diaconu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 489
din 8 iunie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1175 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Mihaela Cîrstea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1175 din Codul civil, excepție ridicată de Margareta Ursache și Florin Ghineț în Dosarul nr. 1.388/RC/2005 al Tribunalului Neamț — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, întrucât criticile de neconstituționalitate privesc aplicarea și interpretarea legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 februarie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.388/C/2006, **Tribunalul Neamț — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1175 din Codul civil.**

Excepția a fost ridicată de Margareta Ursache și Florin Ghineț într-un recurs formulat împotriva unei sentințe a Judecătoriei Piatra Neamț prin care a fost respinsă acțiunea autorilor pentru lipsă de calitate procesuală activă și de interes.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că actul încheiat în temeiul art. 1175 din Codul civil și luat în considerare de Curtea de Apel Bacău, „fără a fi analizat în concret“, este un înscris ce nu privește părțile din contractul de vânzare-cumpărare a unui imobil, având totodată un alt obiect. În opinia autorilor excepției, instanța de judecată, încălcând dreptul de proprietate dobândit în temeiul art. 1294 din Codul civil, a aplicat în cauză art. 1175 din același cod, text care este neconstituțional.

Tribunalul Neamț — Secția civilă consideră că prevederile art. 1175 din Codul civil sunt în concordanță cu dispozițiile constituționale privind garantarea dreptului de proprietate, prin supremația pe care o acordă voinței reale a părților înscrise în actul secret, voință care are eficiență între părțile contractante, în detrimentul actului public, care privește o altă situație de fapt.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția ca neîntemeiată. În acest sens, arată că soluția adoptată de legiuitor în ce privește efectele simulației față de terți are ca scop tocmai protejarea drepturilor și intereselor legale ale terților, persoane străine de simulație și care nu trebuie să suporte consecințele unor operațiuni pe care părțile le-au ascuns prin utilizarea simulației.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 1175 din Codul civil nu contravin dispozițiilor art. 44 din Constituție, deoarece legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate în accepțiunea principală conferită de Legea fundamentală, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale unor subiecte de drept.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile art. 1175 din Codul civil, potrivit cărora: „*Actul secret, care modifică un act public, nu poate avea putere decât între părțile contractante și succesorii lor universali; un asemenea act nu poate avea nici un efect în contra altor persoane.*“

Textele constituționale invocate sunt cele ale art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi, referitor la garantarea dreptului de proprietate privată, art. 142 alin. (1) referitor la structura Curții Constituționale și art. 8 privind pluralismul și partidele politice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Art. 1175 din Codul civil reglementează efectele simulației, atât în raporturile dintre părțile unui contract și succesorii lor universali, față de care numai contractul secret își produce efectele, potrivit principiului priorității voinței reale a părților, consacrat de legislația civilă, cât și față de terți, pentru care operează sancțiunea specifică simulației, aceea a inopozabilității actului secret.

În speță, litigiul are ca obiect constatarea nulității absolute a unui înscris sub semnătură privată considerat ca fiind actul secret. Autorii excepției sunt nemulțumiți de faptul că instanța de judecată, aplicând greșit prevederile

art. 1175 din Codul civil, a constatat că un contract de vânzare-cumpărare încheiat de aceștia în calitate de cumpărători a fost simulat.

Analizând criticile de neconstituționalitate, Curtea reține că art. 1175 din Codul civil nu cuprinde nici o reglementare de natură a duce la concluzia că ar contraveni dispozițiilor art. 44 alin. (1) din Constituție. Curtea constată că, potrivit aceluiași text din Legea fundamentală, conținutul și limitele acestui drept sunt prevăzute prin lege. Prin urmare, dreptul de proprietate, ca, de altfel, oricare alt drept, nu se poate exercita în mod abuziv, în scopul comiterii unei fapte contrare ordinii de drept. Soluția adoptată de legiuitor cu privire la efectele simulației față de terți are în vedere tocmai protejarea

drepturilor și intereselor terților, persoane străine de simulație care nu trebuie să suporte consecințele unor operațiuni juridice pe care părțile le-au ascuns prin utilizarea acestora.

De altfel, sub aspectul criticilor invocate de autorul excepției, prevederile de lege criticate ridică doar probleme de fapt. Acestea sunt, însă, aspecte ce excedează competenței Curții Constituționale și țin numai de aplicarea legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată.

Și, în fine, cu privire la susținerile potrivit cărora textul de lege criticat ar contraveni dispozițiilor art. 142 alin. (1) și art. 8 din Constituție, Curtea constată că acestea nu pot fi primite, întrucât textele constituționale invocate nu sunt incidente în cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1175 din Codul civil, excepție ridicată de Margareta Ursache și Florin Ghineț în Dosarul nr. 1.388/RC/2005 al Tribunalului Neamț — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iunie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 499

din 13 iunie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Lin Yiwei în Dosarul nr. 17.529/302/2005 (număr în format vechi 16.898/2005) al Judecătoria Sectorului 5 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 259D/2006, nr. 392D/2006, nr. 406D/2006, nr. 423D/2006, nr. 424D/2006 și nr. 426D/2006, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de Chen Zhang Wen Hui — prin reprezentant legal Chen Shujuan — și Zheng Xinran în dosarele nr. 15.546/302/2005 (14.884/2005) și,

respectiv, nr. 16.749/2005 (17.437/302/2005) ale Judecătoria Sectorului 5 București, și de Huang Juquin, Ye Jinkui, Li Juguang și Chen Lincong în dosarele nr. 8.882/RF/2005 (45.770/3/2005), nr. 4.186/RF/2005 (28.462/3/2005), nr. 4.187/RF/2005 (28.463/3/2005) și, respectiv, nr. 4.654/RF/2005 (31.759/3/2005) ale Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspund Chen Shujuan, în calitate de reprezentant legal al lui Chen Zhang Wen Hui, precum și Zheng Xinran, Li Juguang și Chen Lincong, personal și asistați de traducătorul autorizat de limbă chineză, domnul Ioan Budura. Se constată lipsa celorlalți autori ai excepției și a părților Oficiul Național pentru Refugiați și Autoritatea tutelară de pe lângă Primăria Sectorului 5 București. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuția părților conexarea dosarelor.

Autorii prezenți ai excepției de neconstituționalitate și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor

nr. 259D/2006, nr. 392D/2006, nr. 406D/2006, nr. 423D/2006, nr. 424D/2006 și nr. 426D/2006 la Dosarul nr. 243D/2006, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părților.

Autorii prezenți ai excepției solicită, prin intermediul translatorului de limbă chineză, admiterea acesteia, pentru motivele expuse în notele scrise aflate la dosarele cauzei. De asemenea, fiecare subliniază riscul pe care returnarea în țara de origine, China, l-ar reprezenta asupra vieții și integrității lor și a familiilor lor.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, referindu-se, în acest sens, și la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 20 februarie 2006, 23 februarie 2006 și 7 martie 2006, pronunțate de **Judecătoria Sectorului 5 București** în dosarele nr. 17.529/302/2005 (16.898/2005), nr. 15.546/302/2005 (14.884/2005) și nr. 16.749/2005 (17.437/302/2005), și prin încheierile din 9 februarie 2006 și 23 februarie 2006, pronunțate de **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal** în dosarele nr. 8.882/RF/2005 (45.770/3/2005), nr. 4.186/RF/2005 (28.462/3/2005), nr. 4.187/RF/2005 (28.463/3/2005) și nr. 4.654/RF/2005 (31.759/3/2005), **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România.** Excepțiile au fost ridicate de Lin Yiwei, Chen Zhang Wen Hui, prin reprezentant legal Chen Shujuan, Zheng Xinran, Huang Juquin, Ye Jinkui, Li Juguang și Chen Lincong în cauze având ca obiect soluționarea plângerilor împotriva unor hotărâri ale Oficiului Național pentru Refugiați, respectiv a recursurilor împotriva sentințelor de respingere a plângerilor.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate, având un conținut similar, se susține, în esență, că prevederile criticate contravin dispozițiilor art. 48 alin. (1) din Constituție, interpretate în conformitate cu cele ale art. 8 paragrafele 1 și 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care garantează dreptul la respectarea vieții private și de familie. Aceasta, deoarece art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 nu menționează clar și explicit protejarea vieții de familie ca motiv de acordare a protecției umanitare condiționate. Se consideră că, astfel, instanța de judecată poate hotărî în mod arbitrar dacă și în ce condiții să acorde protecție umanitară pentru acest motiv. De asemenea, invocând hotărârea pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în *Cauza Silver contra Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord*, 1983, arată că amestecul autorității în exercitarea dreptului la viața de familie trebuie să fie prevăzut de lege, printr-o reglementare legală suficient de precisă și accesibilă.

Judecătoria Sectorului 5 București și Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată nu este întemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.136 din 1 decembrie 2004, care au următorul cuprins:

— Art. 5: „*Protecția umanitară condiționată se poate acorda străinului care nu îndeplinește condițiile prevăzute la art. 2 alin. (1) și cu privire la care există motive serioase să se creadă că, dacă va fi returnat în țara de origine, riscă să sufere o vătămare a drepturilor sale constând în:*

1. *condamnarea la pedeapsa cu moartea sau executarea unei astfel de pedepse; sau*

2. *tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante; sau*

3. *o amenințare serioasă, individuală, la adresa vieții sau integrității, ca urmare a violenței generalizate în situații de conflict armat intern sau internațional, dacă solicitantul face parte din populația civilă.*“

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 48 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora familia se întemeiază pe căsătoria liber consimțită între soți, pe egalitatea acestora și pe dreptul și îndatorirea părinților de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor, precum și prevederilor art. 8 paragrafele 1 și 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la respectarea vieții private și de familie.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă, mai întâi, că autorii excepției sunt nemulțumiți de faptul că în cuprinsul art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 nu se stabilește, în mod expres, că protejarea vieții de familie poate constitui un motiv de acordare a protecției umanitare condiționate. Asupra acestui aspect instanța de contencios constituțional nu se poate pronunța, întrucât, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională nu poate modifica sau completa prevederile de lege supuse controlului.

Apoi, Curtea reține că o a doua critică formulată de autorii excepției vizează lipsa de precizie și claritate a textului de lege ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate. Cu privire la acest aspect, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 345 din 28 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 25 august 2005, că dispozițiile art. 5 pct. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 „oferă suficiente repere și elemente pentru ca persoana căreia acesta i se adresează să înțeleagă condițiile în funcție de care i se poate acorda forma solicitată de protecție umanitară“. Cu același prilej, s-a reținut că „Determinarea circumstanțelor specifice fiecărei situații în parte, a riscurilor la care ar fi expusă o persoană în cazul returnării sale în țara de origine, precum și aplicarea sau interpretarea textului de lege criticat sunt aspecte ce excedează obiectului

controlului de constituționalitate, acestea fiind atribute ale organelor competente în această materie sau instanței de judecată“. Aceste considerații se pot extinde, cu deplină justețe, asupra prevederilor întregului articol criticat din ordonanță.

În fine, Curtea constată că nu se poate reține că prevederile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 contravin dispozițiilor constituționale referitoare la încheierea căsătoriei ori celor din Convenția pentru apărarea

drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la respectarea vieții private și de familie. Revine instanței investite cu soluționarea litigiului în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate să stabilească dacă valoarea protejată de dispozițiile constituționale și convenționale amintite poate fi considerată, în circumstanțele concrete ale speței, motiv de acordare a protecției umanitare condiționate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Lin Yiwei, Chen Zhang Wen Hui — prin reprezentant legal Chen Shujuan — și Zheng Xinran în dosarele nr. 17.529/302/2005 (16.898/2005), nr. 15.546/302/2005 (14.884/2005) și, respectiv, nr. 16.749/2005 (17.437/302/2005) ale Judecătoriei Sectorului 5 București, și de Huang Juquin, Ye Jinkui, Li Juguang și Chen Lincong în dosarele nr. 8.882/RF/2005 (45.770/3/2005), nr. 4.186/RF/2005 (28.462/3/2005), nr. 4.187/RF/2005 (28.463/3/2005) și nr. 4.654/RF/2005 (31.759/3/2005) ale Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 iunie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

★

RECTIFICĂRI

În Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 18 iulie 2006, se face următoarea rectificare (care aparține Redacției „Monitorul Oficial“, Partea I):

— la art. 86 alin. (2), în loc de: „...publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 19 ianuarie 2003, ...“ se va citi: „...publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 19 iunie 2003, ...“.

★

În Ordinul ministrului sănătății publice nr. 788/2006 pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului sănătății nr. 466/2006 privind înființarea comisiilor consultative ale Ministerului Sănătății, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 7 iulie 2006, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial“, Partea I):

— la art. I pct. 3 cu privire la anexa nr. 2 „Componența comisiilor de specialitate ale Ministerului Sănătății“, pct. 11 „Comisia de medicină de familie“, în loc de: „dr. Cantaragiu Daniela — Galați“ se va citi: „dr. Cantaragiu Daniela — Călărași“.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial“



5 948368 118034